A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2016. június 30.*

„Dömping — Kínából származó menetelt temperöntvény csőszerelvények és -illesztések behozatala — Végleges dömpingellenes vám — A rendes értékre vonatkozó számítások bizalmas kezelése — Időben rendelkezésre bocsátott információ — A piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállására vonatkozó határozat elfogadásának határideje — Védelemhez való jog — Egyenlő bánásmód — A visszaható hatály tilalmának elve — Az 1225/2009/EK rendelet 2. cikkének (7)–(11) bekezdése, 3. cikkének (1)–(3) bekezdése, 6. cikkének (7) bekezdése, 19. cikkének (1) és (5) bekezdése és 20. cikkének (2) és (4) bekezdése”

A T-424/13. sz. ügyben,

a **Jinan Meide Casting Co. Ltd** (székhelye: Jinan [Kína], képviselik: R. Antonini és E. Monard ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: S. Boelaert és B. Driessen, meghatalmazotti minőségben, segítőik: S. Gubel ügyvéd és B. O’Connor solicitor)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: J.-F. Brakeland és M. França, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

a Kínai Népköztársaságból és Thaiföldről származó menetelt temperöntvény csőszerelvények és illesztések behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről, valamint Indonézia tekintetében az eljárás megszüntetéséről szóló, 2013. május 13-i 430/2013/EU tanácsi végrehajtási rendeletnek (HL L 129., 1. o.) a felperest érintő részében történő megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: D. Gratsias elnök (előadó), M. Kancheva és C. Wetter bírák,

hivatalvezető: L. Grzegorczyk tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2015. október 22-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 343., 51. o.; helyesbítés: HL 2010. L 7., 22. o.; a továbbiakban: alaprendelet) határozza meg azokat az uniós jogi szabályokat, amelyek a dömpingellenes vizsgálatra alkalmazandóak. A (3) preambulumbekezdése szerint a Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó egyezmény (HL 1994. L 336., 3. o.) 1. A. mellékletébe foglalt, 1994. évi általános vám- és kereskedelmi egyezményben (HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.; a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás) foglalt szabályok megfelelő és átlátható alkalmazásának biztosítása érdekében e rendelet a dömpingellenes megállapodás rendelkezéseit a lehető legteljesebb mértékben beépíti az uniós jogba.

2 Az 1225/2009 rendelet módosításáról szóló, 2012. december 12-i 1168/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 344., 1. o.; a továbbiakban: módosító rendelet) 2012. december 15-én lépett hatályba.

3 A Jinan Meide Casting Co. Ltd, azaz a felperes egy Kínában székhellyel rendelkező társaság, amely menetelt temperöntvény csőszerelvényeket és -illesztéseket gyárt a belső piacra, valamint exportra.

A vizsgálati eljárásnak az ideiglenes rendeletet megelőző releváns tényei

4 Az Európai Bizottság 2012. január 3-án, a temperöntvény csőszerelvények és -illesztések európai uniós piacát védő bizottság által 2012. január 3-án benyújtott panasz nyomán dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítést tett közzé a Kínai Népköztársaságból, Thaiföldről és Indonéziából származó menetelt temperöntvény csőszerelvények és -illesztések behozatalára vonatkozóan (HL C 44., 33. o.). Ezen értesítés 3. pontjából kitűnik, hogy az állítás szerinti dömpingelt termék a vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet (HL L 256., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.) I. mellékletében található Kombinált Nómenklatúrában az ex 7307 19 10 KN-kód alá sorolt termék. A Bizottság ezen értesítés 5.1.1.1 pontjának a), alpontjában megállapította, hogy az említett terméknek az eljárásban részt vevő kínai exportáló gyártóinak az esetlegesen nagy számára tekintettel az alaprendelet 17. cikkében előírt feltételek mellett mintavételt alkalmaz az exportáló gyártók tekintetében.

5 A felperes 2012. április 3-án az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja alapján kérelmet terjesztett elő a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállásának (a továbbiakban: PGJ) az odaítélése iránt. A Bizottság szolgálatainak a felperes helyiségeiben az ezen kérelem vizsgálata keretében teendő látogatását a 2012. május 30-tól 2012. június 1-jéig tartó időszakra tűzték ki. A Bizottság 2012. július 9-én közölte a felperessel azokat a lényeges tényeket és szempontokat, amelyek alapján úgy határozott, hogy nem ítéli oda a számára a PGJ-t. A felperes a 2012. július 23-i levelében közölte a Bizottsággal az e határozatra vonatkozó észrevételeit. A felperes számára azonban az alaprendelet 9. cikke (5) bekezdésének második albekezdésében foglalt rendelkezések alapján a mintába felvett többi kínai exportáló gyártóhoz hasonlóan egyedi bánásmódot biztosítottak.

Ideiglenes rendelet és ideiglenes tájékoztató dokumentum

6 A Bizottság 2012. november 14-én elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Thaiföldről származó menetelt temperöntvény csőszerelvények és -illesztések behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 1071/2012/EU rendeletet (HL L 318., 10. o.; a továbbiakban: ideiglenes rendelet).

7 A Bizottság az ideiglenes rendelet (14) preambulumbekezdésében megállapítja, hogy annak érdekében, hogy a PGJ-ben nem részesíthető kínai exportőr gyártók részére a rendes értéket megállapítsák, az Indiából mint analóg országból (lásd az alábbi 13. pontot) származó adatok tekintetében ellenőrző látogatásra került sor a következő ezen országbeli gyártó telephelyén: „Jainson Industries, Jalandhar, Punjab, India”.

8 Az ideiglenes rendelet (15) preambulumbekezdésében a Bizottság közölte, hogy a dömpingre vonatkozó vizsgálat a 2011. január 1-je és 2011. december 31. közötti időszakra, a kár felmérése szempontjából lényeges tendenciák vizsgálata pedig a 2008-tól a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra terjedt ki.

9 A Bizottság az ideiglenes rendelet (16), (17) és (18) preambulumbekezdésében meghatározta az érintett terméket, többek között megállapítva, hogy e terméket azon menetelt temperöntvény csőszerelvények és -illesztések alkotják, amelyek jelenleg az ex 7307 19 10 KN-kód alá tartoznak.

10 Az ideiglenes rendelet (19) preambulumbekezdése szerint az érintett termék és a Kínában, Thaiföldön és Indonéziában, valamint az analóg országnak tekintett Indiában gyártott és ezen országok belföldi piacain értékesített termékek, továbbá az Unióban az uniós gazdasági ágazat által gyártott és értékesített termékek esetében megállapítható, hogy alapvető fizikai és műszaki tulajdonságaik azonosak. Ezért ezeket a termékeket az alaprendelet 1. cikkének (4) bekezdése értelmében ideiglenesen hasonló terméknek tekintették.

11 Az ideiglenes rendelet (30) preambulumbekezdése szerint a Kínából származó export tekintetében a vizsgálati időszak során a Kínából az Európai Unióba irányuló összes export 51%-át képviselő tizenkét kínai exportáló gyártó működött együtt a kért információk megadása formájában. E preambulumbekezdés azt is megállapítja, hogy a Bizottság az alaprendelet 17. cikkének (1) bekezdése alapján kiválasztott egy olyan mintát, amely e tizenkét exportáló gyártóból hármat foglalt magában, amelyek az említett tizenkét exportáló gyártó által exportált mennyiségnek a 88%-át képviselték. A felperes e minta részét képezte.

12 Az ideiglenes rendelet (40) preambulumbekezdése szerint az a két hónapos késedelem, amely a PGJ-t kérelmező kínai társaságok egyike – azaz a felperes – ilyen jogállásának a Bizottság általi elbírálása tekintetében merült fel, főleg annak volt köszönhető, hogy az ezen jogálláshoz kapcsolódó ellenőrző látogatásokra korábban nem kerülhetett sor, mivel az érintett gyártók nem álltak rendelkezésre. E preambulumbekezdés azt is megállapítja, hogy az említett jogállás megállapításának az időpontja annak eredményét egyáltalán nem befolyásolta.

13 Az ideiglenes rendelet (49)–(53) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejtette azokat az indokokat, amelyek miatt ideiglenesen úgy határozott, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) preambulumbekezdésének a) pontja alapján a Kínából származó export tekintetében India képezi a megfelelő analóg országot.

14 A Bizottság az ideiglenes rendelet (54)–(63) preambulumbekezdésében ismertette azt a módszert, amelyet az alaprendelet 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett hasonló termék rendes értékének a meghatározásához alkalmazott az érintett termék Kínából származó exportja tekintetében.

15 A Bizottság először is az (54) preambulumbekezdésben megállapította, hogy mivel a mintába felvett egyik kínai exportőrt sem lehetett PGJ-ben részesíteni, a Bizottság a rendes értéket e gyártók vonatkozásában az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján állapította meg, azaz analóg országként Indiát kiválasztva.

16 A Bizottság továbbá az (55) preambulumbekezdésben kifejtette, hogy először is megállapította, hogy a hasonló termékeknek az analóg ország gyártói által értékesített teljes mennyisége reprezentatív volt-e, azaz e mennyiség legalább 5%-a volt-e a minta részét képező egyes kínai exportáló gyártók által az Unióba exportált és ott értékesített érintett termékek teljes mennyiségének. A Bizottság ezenfelül ugyanezen preambulumbekezdésben megjegyezte, hogy az említett exportáló gyártók közül kettő

esetében ez volt a helyzet. Amint azonban az az alábbi 130. pontban kifejtésre kerül, a Bizottság az ideiglenes rendelet elfogadásának szakaszában a felperest érintően ezzel ellentétes következtetésre jutott.

17 Az (56) és (57) preambulumbekezdésből az következik, hogy a Bizottság a második lépésben megállapította, hogy melyek a hasonló termék azon különböző típusai, amelyeket a rendes érték meghatározásához figyelembe kell venni. A Bizottság ehhez azonosította az analóg országbeli gyártó által értékesített valamennyi olyan terméktípust, amely az érintett terméknek a kínai exportáló gyártók által exportált különböző típusaival azonos vagy közvetlenül összehasonlítható. A Bizottság a harmadik lépésben, azt követően, hogy a hasonló termék figyelembe veendő típusait ily módon megállapította, amint azt az ideiglenes rendelet (57) preambulumbekezdése megállapítja, megvizsgálta, hogy a hasonló termék ezen típusainak az analóg országbeli belföldi értékesítései kellőképpen reprezentatívnak tekinthetők-e, azaz a vizsgálati időszakban a független vevőknek értékesített mennyiség legalább 5%-a volt-e az egyes exportáló gyártók által uniós exportra értékesített összehasonlítható terméktípus teljes mennyiségének.

18 A Bizottság, amint azt az ideiglenes rendelet (58)–(62) preambulumbekezdésében kifejtette, a negyedik lépésben megvizsgálta azt, hogy a hasonló termék ezen típusainak a fenti 17. pont értelmében reprezentatív mennyiségű értékesítései rendes kereskedelmi forgalomban való értékesítéseknek tekinthetők-e, mégpedig a nyereséges értékesítések aránya alapján, azaz azon értékesítések aránya alapján, amelyek esetében a kiszámított előállítási költséggel megegyező vagy azt meghaladó volt a nettó eladási ár. A Bizottság e vizsgálat végén választotta meg a rendes érték meghatározásának a módszerét.

19 Az (59) preambulumbekezdés szerint tehát amennyiben a hasonló termék valamely típusa tekintetében a nyereséges értékesítéseknek az ily módon meghatározott aránya az adott terméktípus teljes értékesítésének több mint 80%-át képviselte, és ha az említett terméktípus súlyozott átlagára megegyezett az előállítási költséggel, vagy meghaladta azt, e terméktípus rendes értéket a tényleges belföldi ár alapján állapították meg, amelyet az adott típusból a vizsgálati időszak során történt összes belföldi értékesítés árainak súlyozott átlagaként számították ki. Ezzel szemben a (60) preambulumbekezdés szerint azokban az esetekben, amikor e nyereséges értékesítések aránya legfeljebb a hasonló termék típusa teljes értékesítési mennyiségének 80%-át tette ki, vagy amikor a típus súlyozott átlagára nem érte el az előállítási költséget, a rendes érték meghatározása azon tényleges belföldi ár alapján történt, amelyet a szóban forgó típus kizárólag nyereséges értékesítéseinek súlyozott átlagáraként számítottak ki.

20 Végezetül a (61) preambulumbekezdés szerint a hasonló termék veszteséggel értékesített típusait a Bizottság nem tekintette a rendes kereskedelmi forgalomban megvalósuló értékesítésnek. A (62) preambulumbekezdés megállapítja, hogy ezen terméktípusok esetében, valamint azon terméktípusok tekintetében, amelyeknek az értékesítései a fenti 17. pontban kifejtett értelemben nem voltak kellőképpen reprezentatívak, a rendes értéket az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdése és (7) bekezdésének a) pontja értelmében számtanilag képezték.

21 Az exportár meghatározását illetően az ideiglenes rendelet (64) preambulumbekezdéséből következően ezeket az alaprendelet 2. cikke (8) bekezdésének megfelelően, azaz a mintába felvett exportáló gyártók ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árai alapján állapították meg.

22 Az ideiglenes rendelet (65)–(67) preambulumbekezdése szerint a Bizottság a rendes értéket és az exportárat – az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének megfelelően – a gyártelepi ár alapján hasonlította össze, kiigazításokat alkalmazva a fizikai jellemzők, a közvetett adók, a szállítási, biztosítási, kezelési, rakodási és járulékos költségek, csomagolási, bank- és hitelköltségek, valamint a jutalékok esetében, amennyiben úgy ítélte meg, hogy azok észszerűek, pontosak és bizonyítékokkal alátámasztottak.

23 Az ideiglenes rendelet (68) preambulumbekezdése szerint a mintába felvett kínai vállalatok dömpingkülönbözetét a Bizottság úgy határozta meg, hogy az analóg ország minden egyes hasonló terméktípusára megállapított rendes érték súlyozott átlagát – az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdésében előírtaknak megfelelően – összehasonlította az érintett termék megfelelő típusára vonatkozó exportár súlyozott átlagával.

24 Az ideiglenes rendelet (69) preambulumbekezdése szerint a felperesnek az ideiglenes, súlyozott átlagú, a fenti 23. pontban ismertetettek alapján kiszámított dömpingkülönbözetét a vámfizetés előtti, uniós határparitáson számított CIF-ár (CIF: áruköltség, biztosítás és szállítás) 39,3%-ban határozták meg.

25 Az ideiglenes rendelet 1. cikkének (2) bekezdése a felperesre vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vámtételt 39,3%-ban állapította meg.

26 A Bizottság egy 2012. november 15-i keltezésű levélben megküldte a felperesnek az alaprendelet 20. cikkének (1) bekezdésében említett ideiglenes tájékoztató dokumentumot. E dokumentum az ideiglenes rendeleten kívül, amely annak 1. mellékletét képezi, magában foglal egy 2. mellékletet is a dömping kiszámításához alkalmazott módszerre vonatkozóan, valamint tartalmaz egy 3. mellékletet is az áralákínálás és a kár kiszámításának a módszerét érintően.

27 A Bizottság ezen ideiglenes tájékoztató dokumentum 2. mellékletében először is általános magyarázatokat bocsátott rendelkezésre a dömpingkülönbözet kiszámítására vonatkozóan. Ezenfelül néhány pontosítást eszközölt bizonyos terméktípusoknak a felperes exportra történő eladásainak a kizárására vonatkozóan, valamint azon különböző kiigazításokat érintően, amelyeket az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján a tisztességes összehasonlítás érdekében alkalmazott. A Bizottság szintén ezen 2. mellékletben néhány táblázatot tüntetett fel a dömpingkülönbözet terméktípusonkénti részletes kiszámítását érintően, mely táblázatokból kihagyta az analóg ország gyártója által szolgáltatott adatokon alapuló elemeket. Amint ugyanis a Bizottság ebben a mellékletben kifejti, az analóg országnak csak egyetlen gyártója működött együtt a vizsgálat során, következésképpen az analóg országból származó információk nem tehetők hozzáférhetővé a termék ellenőrzési számai szintjén.

A felperes és a Bizottság közötti, az ideiglenes rendeletet követő levélváltások

28 A felperes 2012. december 17-én megküldte a Bizottságnak az észrevételeit az ideiglenes tájékoztató dokumentumra vonatkozóan. Ezek az észrevételek öt pontra vonatkoztak, nevezetesen a PGJ megállapítására, a rendes értékre, a rendes értéknek a hozzáadottérték-adót (héa) érintő kiigazítására, a gyártási folyamatra tekintettel szükséges kiigazításra, valamint az exportárra.

29 A felperes konkrétan a második pontot érintően azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a számtanilag képzett értéket az összes olyan hasonló terméktípus rendes értéke tekintetében, amelyet az általa az Unióba exportált érintett termék típusaihoz hasonlítottak. A felperes álláspontja szerint tehát egyrészt a Bizottságnak az analóg ország gyártójának a belső árait kellett volna felhasználnia, és nem a számtanilag képzett érték módszerét kellett volna alkalmaznia, mivel e módszer igénybe vétele csak abban az esetben igazolt, ha a belső árak felhasználása nem lehetséges, ami a jelen ügyben nem teljesül. Másrészt a felperes úgy vélte, hogy az 5%-os küszöbnek a hasonló termék eladása reprezentativitásának a meghatározásához való alkalmazása nem igazolt, ha, amint a jelen ügyben is, az indiai piac adott gyártója belső árainak és a kínai gyártók exportárainak az összehasonlításáról van szó. E küszöb felhasználása ugyanis a felperes álláspontja szerint túlzottan bünteti az olyan, jelentős exportmennyiségekkel rendelkező exportáló gyártókat, mint a felperes, mivel az utóbbiak nehezebben teljesítik az ilyen reprezentativitási kritériumot. Ezenfelül ez a küszöb az alaprendelet 2. cikke (2) bekezdésének feltételei szerint nem abszolút jellegű. Mindezen okok miatt a felperes arra kérte a Bizottságot, hogy az észrevételeinek megfelelően számítsa újra a rendes értéket. A felperes továbbá két másik kritikát is megfogalmazott a rendes érték meghatározására vonatkozóan, melyek egyrészt az üzleti forgalomnak az analóg ország gyártója termelési költségeinek a meghatározásához való

felhasználására, és másrészt az egységes átlagos haszonkulcsnak az összes terméktípusra vonatkozó felhasználására vonatkoztak. Ezenfelül a felperes azt követően, hogy „tudomásul vette azt, hogy az analóg ország gyártója a Jainsons Industries”, észrevételeket terjesztett elő a rendes érték kiigazítását érintően, és különösen kifejtette azokat az indokokat, amelyek miatt kiigazítást kért a termelési folyamat és a termelékenység tekintetében a közte és az analóg ország gyártója között fennálló eltérésekre tekintettel.

30 Végezetül az exportárakat illetően a felperes arra kérte a Bizottságot, hogy egyrészt a dömpingkülönbözetet az érintett termék teljes általa exportra történő értékesítése alapján számítsa ki, és másrészt bocsásson a rendelkezésére kiegészítő magyarázatot a fizikai különbségek miatt az exportra való értékesítés tekintetében alkalmazott kiigazítások kiszámítását illetően.

31 A felperes a 2013. február 6-i tárgyalás során lényegében megismételte az ideiglenes tájékoztató dokumentumra vonatkozó valamennyi észrevételét, amelyeket a 2012. december 17-i levele tartalmazott. A felperes annak érdekében, hogy alátámassza különösen a termelési folyamatra és a termelékenységre vonatkozó kiigazítási kérelmeit, többek között az analóg ország gyártójára vonatkozó információelemekre hivatkozott, nevezetesen egyrészt az analóg ország gyártója internetes oldalának a kivonatára, amely többek között a munkaerőre, az éves termelési mennyiségre, valamint az e gyártó rendelkezésére álló főbb berendezésekre vonatkozó információkat tartalmazott, és másrészt a felperes egy olyan levélváltásra hivatkozott, amelyre közte és e gyártó között került sor 2013. január 29. és február 1-je között.

32 A Bizottság 2013. március 15-én megküldte a felperesnek a végső tájékoztató dokumentumot. Ez a dokumentum az 1. mellékletében tartalmazott egy általános információkat tartalmazó dokumentumot, amely az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése alapján megismételte azokat a lényeges tényeket és szempontokat, amelyek alapján a Bizottság végleges intézkedések bevezetését tervezte. A Bizottság e végső tájékoztató dokumentum 2. és 3. mellékletében konkrét észrevételeket fejtett ki a dömpingkülönbözet, az áralákínálás, illetve a kár számítása tekintetében. Konkrétan a 2. mellékletben a Bizottság közölte, hogy elfogadta a felperes azon észrevételét, amely szerint a rendes értéket az analóg ország egyetlen együttműködő gyártójának a belföldi eladásai alapján kell kiszámítani még akkor is, ha ezek az eladások az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében nem reprezentatív mennyiségűek. Következésképpen az analóg ország gyártója által a szokásos kereskedelmi ügyletek során véghezvitt belföldi eladásokat használták fel a felperes végleges dömpingkülönbözetéhez meghatározott rendes érték megállapításához. A Bizottság továbbá közölte, hogy szintén elfogadta a felperes azon kifogását, amely szerint a dömpingkülönbözetet az összes export alapján, és nem csupán azon érintett terméktípusok alapján kell meghatározni, amelyek a hasonló terméknek az analóg ország gyártója által a belföldi piacon eladott típusainak megfelelnek. Kifejtette, hogy az érintett termék azon típusai esetében, amelyek nem feleltethetők meg, a rendes értéket kiigazították a fizikai jellemzőkből adódó különbségek piaci értéke alapján, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése a) pontjának megfelelően.

33 Ezzel szemben a Bizottság közölte, hogy elutasította a felperesnek azokat a kiigazítási kérelmeit, amelyek az ezen utóbbi, valamint az analóg ország gyártója között a termelési folyamat és a termelékenység tekintetében fennálló eltérésekre vonatkoztak. Először is ugyanis a termelési folyamatot érintő kiigazítási kérelmet illetően, bár a Bizottság elismerte, hogy léteznek bizonyos eltérések a termelési folyamat tekintetében a két érintett gyártó között, azt állította, hogy az acélhulladék egységenkénti felhasználása csaknem azonos. A második kiigazítási kérelem tekintetében a Bizottság lényegében azzal érvelt, hogy a kiigazítást kizárólag az analóg ország gyártója és a piacgazdasággal nem rendelkező ország exportőre közötti, az árakat, valamint az árak összehasonlíthatóságát érintő eltérések igazolják, és csak kimerítő elemzés állapíthatja meg a költségtényezők tekintetében fennálló valamennyi eltérést, és csak ilyen elemzés bizonyíthatja, hogy az árak és azok összehasonlíthatósága érintett, ami igazolná a kiigazítást.

34 A Bizottság ezenfelül a végső tájékoztató dokumentum 2. mellékletében számos táblázatot bocsátott rendelkezésre a dömpingkülönbözet terméktípusonkénti részletes kiszámítására vonatkozóan, melyek analóg jellegűek voltak az ideiglenes tájékoztató dokumentum 2. mellékletében szereplő táblázatok sorozatához képest, melyet a fenti 27. pont említ. Amint az ideiglenes tájékoztató dokumentumban is, a Bizottság a végső tájékoztató dokumentumban teljes mértékben kitakarta az analóg ország gyártója által szolgáltatott adatokon alapuló elemeket.

A felperes és a Bizottság közötti, a végső tájékoztató dokumentumot követő levélváltások

35 Az analóg ország gyártója 2013. március 18-án levelet küldött a Bizottságnak, amelyben közölte, hogy „kifejezetten engedélyt ad a Bizottságnak arra, hogy [a felperes tanácsa számára] hozzáférhetővé tegye a kérdőívre adott válaszának a bizalmas változatát, valamint a helyiségeiben tett ellenőrző látogatásból származó iratokat”. Ezenfelül ugyanebben a levélben e gyártó azt nyilatkozta, hogy ugyanezen a napon az említett dokumentumokat megküldte a felperesnek.

36 A felperes a 2013. március 18-i elektronikus levélben az analóg ország gyártójának a fent említett levele alapján arra kérte a Bizottságot, hogy tegye a számára hozzáférhetővé az említett gyártó dömpingellenes kérdőívre adott válaszának a bizalmas változatát, valamint az ugyanezen gyártó helyiségeiben tett ellenőrző látogatásból származó iratokat. Ezenfelül „arra tekintettel, hogy az analóg ország gyártója engedélyt adott arra vonatkozóan, hogy a kérdőívre adott válaszának a bizalmas változatát hozzáférhetővé tegyék”, a felperes ugyanebben az elektronikus levélben arra kérte a Bizottságot, hogy tegye a számára hozzáférhetővé a rendes érték teljes kiszámítását. Végezetül konkrét információt kért először is arra vonatkozóan, hogy az érintett termék meg nem feleltethető típusainak a rendes értéke hogyan került megállapításra, és másodszor arra vonatkozóan, hogy a Bizottság hogyan tett különbséget a fekete felületű és a galvanizált felületű kiegészítők között, és harmadszor azt érintően, hogy mi az alapja a Bizottság azon megállapításának, amely szerint az acélhulladék egységenkénti felhasználása az analóg ország gyártója és a felperes esetében csaknem azonos.

37 A 2013. március 19-i második elektronikus levélben a felperes megismételte a kérelmét. Konkrétan a megtagadás indokára azt válaszolta, hogy az analóg ország gyártója által adott információk szerint a Bizottság azzal érvelt ezen utóbbinál, és az abból indult ki, hogy a bizalmasság nem oldható fel szelektív módon bizonyos konkrét érdekelt felek tekintetében. A felperes e tekintetben egyrészt azzal érvelt, hogy a dömpingkülönbözet számításai, és következésképpen a rendes értékre vonatkozó adatok az érintett vállalkozás sajátosságai, és másrészt az alaprendelet nem zárja ki, hogy a bizalmas információkat rendelkezésre bocsátó személy külön engedélye egyetlen érintett félre korlátozódjon. Ezenfelül a felperes, közölve, hogy a védelemhez való jogai képezik a tétet, azt kérte, hogy a szóban forgó vitát a meghallgatási tisztviselő rendezze, akinek a szerepét az Európai Bizottság elnökének a meghallgató tisztviselő egyes kereskedelmi eljárásokban ellátandó feladatairól és megbízatásáról szóló 2012/199/EU határozata (2012. február 29.) szabályozza.

38 A Bizottság dömpingellenes vizsgálati szekciójának az elnöke válaszul a 2013. március 21-i elektronikus levelében elutasította a felperes kérelmét, és ezt az elutasítást a következőképpen indokolta: „a rendes értékre vonatkozó információkat felhasználták a mintába felvett exportáló gyártók kétharmada esetében, és nem csupán Jinan Meide-t érintően. A Jinan Meide részére való hozzáférhetővé tétel tehát azt jelentené, hogy szelektív módon tesznek hozzáférhetővé bizalmas információt egyetlen érintett fél részére, míg egyéb olyan érintett felek, akiket ugyanez az információ szintén érint, nem részesülnek a bizalmas információra vonatkozó ezen privilégiumban.” A meghallgatási tisztviselő egy későbbi elektronikus levélben ugyanezen a napon közölte, hogy egyetért a fent említett elektronikus levélben kifejtett állásponttal, és hangsúlyozta, hogy a felek hátrányos megkülönböztetéstől mentes kezelése alapvető elem.

39 A felperes 2013. március 25-én megküldte a végső tájékoztató dokumentumra vonatkozó észrevételeit. A felperes visszatért a Bizottsággal szemben az elektronikus levélváltás során kialakult, és a fenti 36–38. pontban említett vitára, és megismételte azt a kérelmét, hogy tegyék számára hozzáférhetővé az analóg ország gyártója dömpingellenes kérdőívre adott válaszának a bizalmas változatát, valamint az e gyártó helyiségeiben tett ellenőrző látogatásból származó iratokat, és a felperes megismételte a rendes érték számításainak a teljes hozzáférhetővé tételére vonatkozó kérelmét is. A felperes ezenfelül számos olyan kérdést is érintett, amely a rendes érték meghatározására vonatkozik, és amelyek közül néhányat már említett az ideiglenes tájékoztató dokumentummal kapcsolatos észrevételeiben. A felperes ezúttal az analóg ország gyártójának az adataira hivatkozott, amelyeket időközben a rendelkezésére bocsátottak, amint azt a 2013. március 18-i elektronikus levelében közölte.

40 A felperes különösen megismételte a 2013. március 18-i elektronikus levelében közölt konkrét kérelmét (lásd a fenti 36. pontot), mely az érintett termék meg nem feleltethető típusai rendes értékének a kiszámítására vonatkozó módszer hozzáférhetővé tételét érintette. A felperes ugyanis úgy vélte, hogy a Bizottság által a végső tájékoztató dokumentumban végzett pontosítás, amely azzal függött össze, hogy e termékek rendes értékét kiigazították a fizikai jellemzőkből adódó különbségek piaci értéke alapján, nem elégséges. A felperes ezenfelül azzal érvelt, hogy ő maga az érintett termék 1645 típusát termeli, míg az analóg ország gyártója a hasonló terméknek csupán 287 típusát gyártja, így az érintett termék típusainak a 87%-a nem volt megfeleltethető. Ezenfelül az általa a vizsgálati időszak során az Unióba exportált 11 130 tonnából csupán 5738 tonna érintett megfeleltethető terméktípusokat. Ilyen körülmények között a kért hozzáférhetővé tétel teljes mértékben alapvető jelentőségű volt a védelemhez való jogai tekintetében.

41 Ezenfelül a felperes helyesbítéseket javasolt egyrészt a termelési költségeknek az üzleti forgalom alapján való allokációját illetően, másrészt a rendes értéknek a fuvarozási és csomagolási költségek alapján történő kiigazítására vonatkozó számításokat illetően. A felperes továbbá megismételte és pontosította a termelési folyamat és a termelékenység alapján való kiigazításra vonatkozó kérelmeit, melyeket az ideiglenes tájékoztató dokumentumra vonatkozó észrevételeiben terjesztett elő, valamint megismételte a vissza nem téríthető héa alapján való kiigazításra vonatkozó kritikáját, amelyet szintén megfogalmazott korábban a fent említett észrevételeiben. A felperes továbbá az eladott mennyiségek kiigazítására vonatkozóan új kérelmet terjesztett elő.

42 A 2013. március 26-i meghallgatás során, amelyet a Bizottság szolgálatai a felperesnek biztosítottak, a felperes emlékeztetett azokra a kérelmekre és kifogásokra, amelyeket a végső tájékoztatási kérelemre vonatkozó észrevételei keretében megfogalmazott. E meghallgatást követően a felperes egy 2013. március 26-i levélben kifejtette, hogy a Bizottság a 2013. március 26-i meghallgatáson közölte, hogy az e számításra vonatkozóan alkalmazott módszer abban állt, hogy a megfelelő terméktípusok tekintetében megállapított átlagos rendes értéket vették alapul, és azt kiigazították olyan módon, hogy a felperes által az érintett termék meg nem feleltethető típusai tekintetében meghatározott, az Unióba való exportot érintő árak alapján piaci értéket [a fizikai jellemzőkből adódó különbségek] határoztak meg. A felperes e tekintetben közölte, hogy álláspontja szerint ez a módszer egy olyan vélelmen alapult, amely nem volt észszerű és ellenőrizhető, és amely szerint a fizikai jellemzőkből adódó különbségeknek a piaci értéke tükröződik az exportárakban, és a felperes alternatív módszert javasolt, amely abban állt, hogy a meg nem feleltethető terméktípusok számát korlátozzák a termékek azonosítását lehetővé tevő ellenőrzési számok rövidítése útján.

A megtámadott rendelet

43 Az Európai Unió Tanácsa 2013. május 13-án elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Thaiföldről származó menetelt temperöntvény csőszerelvények és illesztések behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről, valamint Indonézia tekintetében az eljárás megszüntetéséről szóló 430/2013/EU végrehajtási rendeletet (HL L 129., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet).

44 A megtámadott rendelet (15) preambulumbekezdésében a Tanács közli, hogy a PGJ-re vonatkozó észrevételek hiányában az ideiglenes rendelet (32)–(46) preambulumbekezdésében foglalt ideiglenes megállapítások megerősítést nyernek.

45 A megtámadott rendelet (17) preambulumbekezdésében a Tanács közli, hogy elfogadta az egyik kínai exportőr gyártó azon érvét, amely szerint a rendes értéket az analóg országbeli gyártó belföldi értékesítése alapján kell kiszámítani még akkor is, ha az nem képvisel reprezentatív mennyiséget. A Tanács megállapítja, hogy a rendes érték meghatározásához ennek megfelelően ezt a szokásos kereskedelemi forgalomban megvalósított értékesítést vették alapul.

46 A megtámadott rendelet (18) preambulumbekezdésében a Tanács megállapítja, hogy szintén elfogadta ugyanezen kínai exportáló gyártó azon érvét, amely szerint a dömpingkülönbözet meghatározásakor az összes exportértékesítést figyelembe kell venni, és nem csupán az érintett terméknek az analóg országbeli gyártó belföldi piacon értékesített terméktípusaival közvetlenül összehasonlítható típusainak az értékesítését.

47 A megtámadott rendelet (19) preambulumbekezdésében a Tanács közli, hogy a rendes értékre, az exportárakra és a tisztességes összehasonlítására vonatkozó egyéb észrevétel hiányában az ideiglenes rendelet (54), (59)–(61), valamint (64)–(67) preambulumbekezdésében foglalt megállapítások megerősítést nyertek.

48 A megtámadott rendelet (20) preambulumbekezdéséből az következik, hogy az analóg ország minden egyes hasonló termékére megállapított rendes érték súlyozott átlagát – az e rendelet (17), (18) és (19) prembulumbekezdésében leírt módszernek megfelelően – összehasonlították az érintett termék megfelelő típusára vonatkozó exportár súlyozott átlagával.

49 A megtámadott rendelet (21) preambulumbekezdésében szereplő táblázat szerint a végleges dömpingkülönbözet a felperes tekintetében 40,8%.

50 A megtámadott rendelet 1. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Végleges dömpingellenes vámot kell kivetni a jelenleg az ex 7307 19 10 KN-kód (7307 19 10 10 TARIC-kód) alá tartozó, a Kínai Népköztársaságból és Thaiföldről származó menetelt temperöntvény csőszerelvények és -illesztések (kivéve az ISO DIN-13 szerinti métermenettel rendelkező vágógyűrűs szerelvénytestek és a kerek, menetes, fedél nélküli temperöntvény elágazó dobozok) behozatalára.”

51 A megtámadott rendelet 1. cikkének (2) bekezdése a felperes vonatkozásában azt írja elő, hogy a vámfizetés előtti, nettó, uniós határparitáson számított árra alkalmazandó végleges dömpingellenes vámtétel az említett termék tekintetében 40,8%.

Az eljárás és a felek kérelmei

52 A Törvényszék Hivatalához 2013. augusztus 7-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

53 A Törvényszék Hivatalához 2013. szeptember 26-án érkezett beadványával a Bizottság kérelmezte, hogy a Tanács, azaz az alperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. A felperes és a Tanács e kérelemre vonatkozóan nem terjesztett elő észrevételeket. A Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke 2013. november 19-i végzésével engedélyezte a beavatkozást a Bizottság számára. A Bizottság a megadott határidőn belül benyújtotta a beavatkozási beadványát, a többi fél pedig a megadott határidőn belül benyújtotta az azokra tett észrevételeit.

54 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet a rá vonatkozó részében;

– a Tanácsot és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

55 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére,

56 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére,

A jogkérdésről

57 Keresetének alátámasztására a felperes öt jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot a védelemhez való jogának az uniós intézmények általi megsértésére, valamint az alaprendelet 6. cikke (7) bekezdésének, és 20. cikke (2) és (4) cikkének a megsértésére alapítja, amelyek azáltal valósultak meg, hogy az intézmények megtagadták a rendes érték meghatározása szempontjából releváns információknak a számára történő hozzáférhetővé tételét. A második jogalapot elsődlegesen arra alapítja, hogy megsértették az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését, és a dömpingellenes megállapodás 2.4 cikkét, mivel az intézmények elutasították a rendes érték kiigazítására vonatkozóan a felperes által előterjesztett kérelmeket, és e jogalapot másodlagosan az indokolás hiányára alapítja. A harmadik jogalapot a felperes arra alapítja, hogy megsértették az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontját, 2. cikke (10) bekezdését és 2. cikke (10) bekezdésének elejét és a) pontját, valamint e rendelet 2. cikkének a 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjával, 2. cikkének (8) és (9) bekezdésével, és 9. cikkének (5) bekezdésével összefüggésben értelmezett (11) bekezdését, és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét azáltal, hogy az intézmények téves módszert követtek a meg nem feleltethető termékek rendes értékének a meghatározásához. A negyedik jogalapot a felperes arra alapítja, hogy megsértették az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdését azáltal, hogy a Bizottság csupán 2012. július 9-én közölte a PGJ-re vonatkozó megállapításokat. Az ötödik jogalapot a felperes arra alapítja, hogy megsértették az alaprendelet 3. cikkének (1), (2) és (3) bekezdését azáltal, hogy az uniós ágazat tekintetében bekövetkezett kár meghatározását a Kínából származó, dömping tárgyát képező importok mennyiségét illetően téves adatokra alapozták.

58 A Törvényszék azt véli célszerűnek, ha először a negyedik, majd az első jogalap kerül vizsgálatra.

A negyedik jogalapról

59 A felperes lényegében azzal érvel, hogy a PGJ-re vonatkozó megállapítások közlésére a vizsgálat megindítását mintegy öt hónappal követően került sor, ami sérti az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdésében előírt három hónapos határidőt. Ezt az értelmezést megerősíti a Bíróság ítélkezési gyakorlata is. Ezenfelül a felperes azt állítja, hogy ha a PGJ-re vonatkozó határozatot korábban fogadták volna el, megfelelőbb módon tudta volna gyakorolni a védelemhez való jogát. Ezenfelül az intézmények azon állítása, amely szerint a PGJ-re vonatkozó határozat elfogadása tekintetében felmerült késedelem oka az volt, hogy az ellenőrző látogatásokhoz nem voltak elérhetőek kínai exportőr gyártók, ténybeli szempontból téves, és jogi szempontból irreleváns. Végezetül a felperes arra

hivatkozik, hogy mivel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a megsértésére 2012. május 16-án került sor, a felperest nem érintette a módosító rendelet 2. cikke, amely előírja azt, hogy e rendeletet 2012. december 15-től kezdődően valamennyi új és valamennyi folyamatban lévő vizsgálatra alkalmazni kell, és e cikk mindenesetre jogellenes.

60 A Tanács és a Bizottság álláspontja szerint ezt az érvet csupán elutasítani lehet.

61 Először is meg kell állapítani, hogy az alaprendelet a fenti 2. pontban említett módosító rendeletnek a 2012. december 15-i hatálybalépését megelőző változatában a 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának a második bekezdésében azt írta elő, hogy a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést kell hozni arról, hogy a gyártó megfelel-e a PGJ-re vonatkozóan említett kritériumoknak. A módosító rendelet 1. cikke 1. pontja a) alpontjának a hatálybalépését követően az alaprendelet ezen rendelkezése azt írta elő, hogy a PGJ-re vonatkozó döntést rendes esetben a vizsgálat megkezdésétől számított hét hónapon belül, de minden esetben legkésőbb nyolc hónapon belül kell meghozni. Ezenfelül a módosító rendelet 2. cikke azt írja elő, hogy ezt a rendeletet 2012. december 15-től kezdődően valamennyi új és valamennyi folyamatban lévő vizsgálatra alkalmazni kell.

62 A jelen ügyben továbbá, amint arra a fenti 5. pont emlékeztet, a Bizottság a 2012. július 9-i levélben közölte a felperessel azokat a lényeges tényeket és szempontokat, amelyek alapján úgy határozott, hogy a felperes számára nem biztosítja a PGJ-t. Amint az ebből a levélből következik, amelyet pervezetési intézkedés keretében az iratanyag részévé tettek, a Bizottság e tekintetben azokra a „lényeges tényekre és szempontokra hivatkozik, amelyek alapján azt kívánja javasolni, hogy [a felperes] ne részesüljön PGJ-ben”. Ugyanakkor, amint a felek a tárgyaláson megerősítették, e megfogalmazást az magyarázza, hogy a Bizottságnak a vizsgálat során az ítélkezési gyakorlat szerint lehetősége van arra, hogy megváltoztassa a PGJ-re vonatkozó határozatát (2009. október 1-jei Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, C-141/08 P, EBHT, EU:C:2009:598, 110-113. pont). E megfogalmazás ellenére tehát a Bizottság ezen 2012. július 9-i levélben hozta meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdése alapján az arra vonatkozó döntését, hogy a felperes megfelel-e a PGJ megszerzésére vonatkozó kritériumoknak.

63 Először is tehát annak megállapítása érdekében, hogy a Bizottság 2012. július 9-i döntését az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdésében előírt határidő lejáratát követően hozták-e meg, vizsgálni kell azt, hogy e rendelkezésnek melyik az a változata, amely e döntésre irányadó. E tekintetben az intézmények lényegében azt állítják, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdésében előírt határidő módosítása, melyet a módosító rendelet vezetett be, alkalmazandó a 2012. július 9-i, a pGJ-re vonatkozó döntésre, mivel a jelen ügy tárgyát képező vizsgálat 2012. december 15-én folyamatban volt, és a módosító rendelet 2. cikke előírja a fent említett módosításnak az ilyen vizsgálatokra való alkalmazását. Ezt az értelmezést el kell utasítani.

64 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely új jogszabály azon jogi aktusnak a hatálybalépésétől alkalmazandó, amely e jogszabályt tartalmazza, és bár az nem vonatkozik a korábbi törvény hatálya alatt keletkezett és véglegesen megszerzett jogi helyzetekre, azt alkalmazni kell az ilyen helyzetek jövőbeli hatásaira, valamint az új jogi helyzetekre. Ez csak akkor nem igaz – a jogi aktusok visszaható hatályának a tilalmára vonatkozó elv sérelme nélkül –, ha az új szabályhoz olyan különleges rendelkezések kapcsolódnak, amelyek a szabály időbeli alkalmazásának feltételeit külön meghatározzák. Konkrétan az eljárási szabályokat általában azok hatálybalépésétől kezdve kell alkalmazni, az anyagi jogi szabályoktól eltérően, amelyeket viszont úgy szokás értelmezni, hogy azok a hatálybalépésüket megelőzően megszerzett jogi helyzetekre csak annyiban vonatkoznak, amennyiben szövegükből, céljukból és rendszertani elhelyezkedésükből világosan következik, hogy ilyen hatást kell azoknak tulajdonítani (lásd: 2015. március 26-i Bizottság kontra Moravia Gas Storage ítélet, C-596/13 P, EBHT, EU:C:2015:203, 32. és 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 A Bíróság azt is megállapította, hogy valamely jogi aktus jogi alapját képező és az uniós intézményt az adott jogi aktus meghozatalára jogosító rendelkezésnek a jogi aktus elfogadásának időpontjában hatályosnak kell lennie (lásd: Bizottság kontra Moravia Gas Storage ítélet, fenti 64. pont, EU:C:2015:203, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 A jelen ügyben a módosító rendelet 2. cikke azt írja elő, hogy e rendeletet 2012. december 15-től, tehát a hatálybalépésétől kezdődően valamennyi folyamatban lévő vizsgálatra alkalmazni kell. A fenti 64. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból továbbá az következik, hogy a módosító rendelet 1. cikke 1. pontjának a) alpontja által a PGJ-re vonatkozó döntést érintő határidő tekintetében bevezetett módosítás e 2. cikk rendelkezései hiányában is bevezetésre került volna, mivel eljárási szabály módosításáról van szó. Ha tehát szükséges volt ebben a cikkben pontosítani azt, hogy a módosító rendelet a hatálybalépésétől valamennyi jövőbeni és folyamatban lévő vizsgálatra alkalmazandó, ez azért volt, mert a fent említett határidő-módosításon túlmenően a módosító rendelet olyan rendelkezéseket is tartalmazott, amelyek a PGJ-re vonatkozó döntést érintő anyagi jogi szabályokat módosították (az 1. cikk 1. pontjának b) alpontja, valamint az 1. cikk 2. pontja). Márpedig a fenti 64. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen anyagi jogi szabályok főszabály szerint nem alkalmazhatók a hatálybalépésüket megelőzően megszerzett jogi helyzetekre anélkül, hogy az ilyen alkalmazást kifejezetten előírásra kerülne, vagy legalábbis az említett szabályok céljából vagy rendszeréből következne.

67 A PGJ-re vonatkozó döntést érintő határidőnek a fent említett módosítása tehát főszabály szerint a folyamatban lévő dömpingellenes vizsgálat keretében alkalmazandó volt a Bizottság minden olyan határozatára, amely arra a kérdésre vonatkozott, hogy valamely vállalkozás az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdése értelmében megfelel-e a PGJ megszerzésére vonatkozó kritériumoknak, és amely 2012. december 15-én vagy azt követően került elfogadásra.

68 Ezzel szemben az intézmények által állítottakkal ellentétben a módosító rendelet 2. cikke nem járhatott olyan hatással, hogy a módosító rendelet 1. cikke 1. pontjának a) alpontját alkalmazandóvá tette a PGJ-re vonatkozó olyan döntésre, amelyet e rendelet hatálybalépését megelőzően fogadtak el. Ez ugyanis azt jelentené, hogy e rendelkezés visszaható hatállyal rendelkezne, amely nem következik a módosító rendelet ezen 2. cikkének a szövegéből. Ezenfelül a fenti 64. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy bár az új szabályok – különösen az eljárási szabályok – vonatkozhatnak a régi szabályok hatálya alatt keletkező és véglegesen megszerzett jogi helyzetekre, ezen új szabályok alkalmazása során tiszteletben kell tartani a visszaható hatály tilalmának elvét. A visszaható hatály tilalma ezen elvének tiszteletben tartása többek között azzal a következménnyel jár, amint az a fenti 65. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az uniós jogi aktus jogszerűségét főszabály szerint az ezen jogi aktus jogalapját képező azon rendelkezésre tekintettel kell vizsgálni, amely hatályban volt annak elfogadásakor.

69 Márpedig a jelen ügyben a PGJ-t a felperessel szemben megtagadó bizottsági döntés elfogadásának az időpontjában, azaz 2012. július 9-én az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdése, amely e döntés jogi alapját képezi, azt írta elő, hogy a Bizottságnak a vizsgálat megindításától számítva három hónap áll a rendelkezésére az ilyen döntés meghozatalára. A fent említett döntés jogszerűségét tehát az intézmények állításával ellentétben ezen utóbbi határidő alapján kell vizsgálni, és nem a módosító rendelet 2012. december 15-i hatálybalépésétől kezdődően alkalmazandó határidő szerint.

70 Másodszor, az intézmények érvelésével ellentétben, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdésében meghatározott határidő nem pusztán tájékoztató jellegű amiatt, hogy a fenti 62. pontban hivatkozott Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet (EU:C:2009:598) 110-113. pontja szerint a Bizottság a vizsgálati eljárás során bármikor módosíthatja a kezdeti döntését. Ezekben a pontokban ugyanis a Bíróság nem a Bizottság azon lehetőségéről határozott, hogy a fent említett határidőt figyelmen kívül hagyhatja, amely lehetőség egyébiránt nem is volt kérdéses abban a jogvitában, amelyet a Bíróság ezen ítélet keretében elbírált. A Bíróság e

pontokban tehát csupán annak a megállapítására szorítkozott, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja második bekezdésének nem tulajdonítható olyan értelmezés, amely arra kötelezné a Bizottságot, hogy olyan végleges intézkedéseket javasoljon a Tanácsnak, amelyek az érintett vállalkozás hátrányára örökké fenntartanának egy, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első bekezdésében meghatározott anyagi jogi feltételek kezdeti értékelése során elkövetett hibát. A Bíróság ebből arra a következtetésre jut, hogy abban az esetben tehát, ha a Bizottság tudomást szerezne arról, hogy a kezdeti értékelését ilyen hiba érinti, az ő feladata, hogy ebből az eljárási garanciák betartásának biztosítása mellett levonja a megfelelő következtetéseket (Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, fenti 62. pont, EU:C:2009:598, 111. és 112. pont). Következésképpen önmagában az a körülmény, hogy a Bizottság ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően lehetőséggel rendelkezik – sőt köteles – arra, hogy a PGJ-re vonatkozó, értékelési hibával érintett kezdeti döntését megváltoztassa, nem releváns azon kötelezettsége tekintetében, amely szerint be kell tartania az alaprendelet által az ilyen kezdeti döntés elfogadására vonatkozóan meghatározott határidőt.

71 Ezenfelül az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja második bekezdésének szövegében semmi nem utal arra, hogy az ott előírt határidő csupán tájékoztató jellegű lenne. Ráadásul e rendelkezés bizonyos nyelvi változatai, mint például az angol és a francia nyelvű változat, amelyek a „shall” és a „doit” igét használják, kifejezetten arra utalnak, hogy a Bizottság köteles e határidő betartásával határozni. Ezenfelül, amint arra a felperes rámutat, a 2012. február 2-i Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EBHT, EU:C:2012:53) 36-39. pontja, és a 2012. november 15-i Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) 29-32. pontja kifejezetten megerősítette a fent említett határidő imperatív jellegét.

72 Következésképpen a PGJ-re vonatkozó döntés meghozatalát érintő, és az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdésében meghatározott határidő a Bizottság számára nem lehetőséget, hanem kötelezettséget jelentett.

73 Harmadszor az ellenőrző látogatások szervezésére vonatkozó körülmények, amelyekre a Tanács és a Bizottság a felperes PGJ-jére vonatkozó döntés meghozatala tekintetében felmerülő késedelem igazolásaként hivatkozik, nem jogosították fel a Bizottságot arra, hogy e kötelezettségtől eltérjen.

74 Egyrészt a PGJ három hónapos határidőn belül való elbírálására való kötelezettségtől való eltérés lehetőségét nem írta elő az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja második bekezdésének a 2012. július 9-i határozat meghozatalának időpontjában hatályban lévő változata.

75 Másrészt meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben, amint az az ideiglenes rendelet (40) preambulumbekezdéséből (lásd a fenti 12. pontot) következik, és amint azt a megtámadott rendelet (15) preambulumbekezdése is megerősíti, az intézmények a felperest érintő PGJ-re vonatkozó döntés meghozatalának a késedelmét azzal igazolják, hogy a Bizottság korábban nem tudott ellenőrző látogatásokat tenni kínai exportőrök helyiségeiben, mivel azok nem voltak elérhetőek. A Tanács az ellenkérelmében ezt az igazolást annak közlésével pontosítja, hogy a mintába felvett kínai exportáló gyártók a Bizottság által a számukra felkínált három időszak közül csak egy tekintetében jelezték, hogy elérhetőek, nevezetesen a 2012. május 9-től 11-ig tartó időszak tekintetében. Márpedig a Tanács álláspontja szerint a Bizottság számára alapvetően nem volt lehetséges, hogy ezen egyetlen időszak alatt egyidejűleg három érintett exportáló gyártónál tegyen ellenőrző látogatást. Ez az oka annak, hogy e látogatásokat újra kellett szervezni, így a Bizottság számára nem volt lehetséges, hogy az előírt határidőn belül döntést hozzon a PGJ-re vonatkozóan.

76 Ugyanakkor az intézmények nem állítják, hogy e körülmények miatt a Bizottság számára abszolút lehetetlen lett volna a PGJ-re vonatkozó döntésnek az előírt határidőn belüli meghozatala, és arra sem hivatkoznak, hogy e határozat késedelmes meghozatala *vis majornak* minősülne, azaz, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a szóban forgó határidő betartásának az elmulasztása az intézmények hatókörén kívül álló, rendkívüli és előreláthatatlan körülmények miatt merült fel, amelyek

következményeit a legnagyobb gondosság mellett sem lehetett volna elkerülni (lásd ebben az értelemben: 1988. március 8-i McNicholl és társai ítélet, 296/86, EBHT, EU:C:1988:125, 11. pont, és 2010. március 4-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-297/08, EBHT, EU:C:2010:115, 85. pont). Mindenesetre annak feltételezése esetén, hogy az intézmények a fenti 75. pontban leírt körülmények állításával a *vis major* fogalmára kívántak hivatkozni, meg kell állapítani, hogy a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatban az e fogalom alkalmazhatóságára vonatkozóan meghatározott kritériumok a jelen ügyben nyilvánvalóan nem teljesülnek. E tekintetben a dosszié irataiból következik, hogy a Bizottság a 2012. április 4-i elektronikus levélben a mintába felvett exportáló gyártók számára három időszakot kínált a helyiségeikben tett ellenőrző látogatásokra vonatkozóan, amelyek 2012. május 2-től 4-ig, 2012. május 7-től 9-ig, és 2012. május 9-től 11-ig tartottak. Meg kell ezenfelül állapítani azt, hogy e három időszak viszonylag közel volt ahhoz az időponthoz, amelyben a PGJ-re vonatkozó döntés meghozatalának a határideje lejárt, mely legkésőbb 2012. május 17. volt. Az intézmények tehát nem bizonyítják, de még csak nem is állítják, hogy a Bizottság a lehető legnagyobb gondossággal járt el annak érdekében, hogy olyan látogatási időszakokat kínáljon fel, amelyek kellő mérlegelési mozgásteret hagynak a számára ahhoz, hogy a PGJ-re vonatkozó döntést a fent említett határidőn belül fogadja el. Ezenfelül az, hogy a mintába felvett három exportáló gyártó a Bizottság által felkínált időszakok közül csupán egyben voltak elérhetők, nyilvánvalóan nem minősül a jelen ügyben rendkívüli és előreláthatatlan körülménynek.

77 Márpedig meg kell állapítani, hogy amint az a fenti 62. pontban megállapításra került, a felperest érintő PGJ-re vonatkozó döntést 2012. július 9-én hozták meg, tehát e határozat az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdésében előírt határidő – amint a fenti 76. pontban megállapításra került, legkésőbb 2012. május 17-én bekövetkező – lejáratát követően került meghozatalra.

78 Következésképpen a fentiek alapján a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második bekezdésében előírt, arra vonatkozó kötelezettségét, hogy a felperest érintő PGJ-re vonatkozó döntést a vizsgálati eljárás megindításától számított három hónapos határidőn belül hozza meg.

79 Ennek ellenére sem az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja második bekezdésének a szövegéből, sem az e rendelkezésnek az alaprendeletbe való beiktatásához vezető előkészítő munkálatokból nem következik semmilyen információ azt érintően, hogy melyek a következményei az e rendelkezésben előírt három hónapos határidő elmulasztásának (Bot főtanácsnok C & J Clark International és Puma egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, C-659/13 és C-34/14, EBHT, EU:C:2015:620, 82. pont).

80 E tekintetben, amint az a fenti 59. pontban megállapításra került, a felperes azzal érvel, hogy ha a PGJ-re vonatkozó határozatot korábban fogadták volna el, megfelelőbb módon tudta volna gyakorolni a védelemhez való jogát. A felperes ezt az állítást oly módon igazolja, hogy egyrészt általánosságban azzal érvel, hogy a fent említett három hónapos határidő célja az, hogy a piacgazdasággal nem rendelkező országokban tevékenykedő exportáló gyártók számára lehetővé tegye azt, hogy a vizsgálati eljárás kellőképpen hosszú időszaka alatt egyértelmű jogállással rendelkezzenek, és másrészt azzal érvel, hogy a PGJ késedelmes elbírálása ezen eljárás többi elemeit is érinti.

81 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint – különösen a dömpinggel kapcsolatban – a védelemhez való joggal kapcsolatos szabálytalanság fennállása csak abban az esetben vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha annak a lehetősége, hogy e szabálytalanság miatt a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, nem zárható ki teljes mértékben, és így a szabálytalanság a kérelmező védelemhez való jogait konkrétan érintette (Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, fenti 62. pont, EU:C:2009:598, 81. és 94. pont, és 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NRTP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EBHT, EU:C:2012:78, 78. és 79. pont).

82 Ezért a PGJ-re vonatkozó döntés meghozatalához a Bizottság rendelkezésére álló határidőnek nem minden túllépése vezet automatikusan a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez, különösen ha a kérelmező védelemhez való jogai nem konkrétan érintettek (lásd ebben az értelemben: Bot főtanácsnok C & J Clark International és Puma egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, fenti 79. pont, EU:C:2015:620, 87. pont; 2012. október 10-i Ningbo Yonghong Fasteners kontra Tanács ítélet, T-150/09, EU:T:2012:529, 51-54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 A jelen ügyben a fent említett három hónapos határidő céljára és rendszerére vonatkozó általános megfontolásokon kívül a felperes nem terjeszt elő semmilyen konkrét érvet azon állításának az igazolására, hogy e határidő elmulasztása érintette a védelemhez való jogait, és különösen arra vonatkozóan nem érvel, hogy a határidő e megsértése hiányában hogyan tudta volna megfelelőbb módon gyakorolni a jogait. A tárgyaláson a felperes egy olyan kérdésre adott válaszul, amellyel a Törvényszék annak pontosítását kérte, hogy a PGJ-re vonatkozó döntés késedelme az eljárás mely elemeit érinthette, közölte, hogy korábban megkaphatta volna az analóg ország gyártójának az adatait, és így több ideje lett volna a védelmének az előkészítésére, valamint adott esetben arra, hogy az eljárás korábbi szakaszában meggyőzze a Bizottságot, hogy tegye a számára hozzáférhetővé a rendes érték számításait. Ezenfelül a felperes lényegében azt az érvet is előterjesztette, hogy ha az érintett felek a dömpingkülönbözetet a vizsgálati eljárásban csak későn ismerik meg, lehet, hogy e szakaszban az érintett felek már nem késztethetik a hatóságokat arra, hogy változtassák meg az álláspontjukat.

84 Ez az érv azonban nem bizonyíthatja sem azt, hogy a PGJ-re vonatkozó döntés késedelme a vizsgálati eljárás egyéb elemeit is érintette, különösen ideértve az ezen eljárás során követendő egyéb határidőket, sem azt, hogy a felperes védelemhez való jogait megsértették.

85 Először is ugyanis a dosszié irataiból az következik, hogy amint arra a fenti 5. pont emlékeztetett, a felperes elő tudta terjeszteni a PGJ-re vonatkozó döntést érintő észrevételeit, melyeket a Bizottságnak 2012. július 23-án küldtek meg, és a Bizottság csupán 2012. november 14-én, azaz mintegy négy hónappal később fogadta el az ideiglenes rendeletet (lásd a fenti 6. pontot). Ezenfelül a Bizottság a végleges rendeletre vonatkozó javaslatát csupán 2013. április 15-én továbbította. Következésképpen a Bizottságnak rendelkezésére állt az ahhoz szükséges idő, hogy megismerje a felperes észrevételeit, értékelje azok relevanciáját, és adott esetben felülvizsgálja a PGJ-re vonatkozó döntését azt megelőzően, hogy meghatározta ezen vállalkozás ideiglenes dömpingkülönbözetét, és javaslatot tett a végleges intézkedésekre.

86 Ezenfelül a dosszié irataiból az következik, hogy a PGJ-re vonatkozó döntés időpontjában, azaz 2012. július 9-én a rendes érték megállapítása még nem zárult le. Az analóg ország gyártójától származó iratokból ugyanis az következik, hogy ezen utóbbi a Bizottság szolgálatainak a számukra továbbított információk pontosítását érintő kéréseire 2012. augusztus 29-én válaszolt. Ugyanígy ezen iratokból, valamint az analóg ország gyártójának a Bizottság számára 2013. március 18-án megküldött leveléből (lásd a fenti 35. pontot) az következik, hogy az említett intézmény által az említett gyártó helyiségeiben tett ellenőrző látogatásra 2012. szeptember 19-től 21-ig került sor. Következésképpen a felperes semmiképpen sem férhetett volna hozzá az analóg ország gyártója által a Bizottság részére szolgáltatott információkhoz ezen időpontot megelőzően. A felperesnek az ideiglenes tájékoztató dokumentumra vonatkozó észrevételeiből mindenesetre az következik, hogy a felperes az analóg ország gyártójának az identitásáról csak ezen dokumentumból szerzett tudomást, amelyet a számára 2012. november 15-én továbbítottak (lásd a fenti 26. pontot). Így a PGJ-re vonatkozó döntés késedelmes jellege nem lehetett hatással a felperes azon képességére, hogy a védelmét kellő időtartamon keresztül készíthesse elő, azon információk alapján, amelyeket az analóg ország gyártójától beszerezhetett.

87 Végezetül a dosszié irataiból nem tűnik ki, hogy a fent említett három hónapos határidő lejáratának az időpontja, azaz legkésőbb 2012. május 17., valamint az ideiglenes rendelet elfogadásának az időpontja közötti időszak során a vizsgálati eljárás olyan szakaszai zajlottak volna le, amelyeket a fent említett határidő elmulasztása érinthetett.

88 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy ha a PGJ-re vonatkozó döntést az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja második bekezdésének a módosító rendelet hatálybalépését megelőző változatában előírt határidőn belül hozták volna meg, az eljárásnak más lehetett volna a kimenetele, és így ezért a felperes védelemhez való jogait e határidők elmulasztása konkrétan érintette.

89 A fentiekből az következik, hogy a negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az első jogalapról

90 Az első jogalap három kifogáson alapul. A felperes az első kifogás keretében azt kifogásolja az uniós intézményekkel szemben, hogy az alaprendelet 20. cikkének (2) és (4) bekezdésével ellentétes módon megtagadták a rendes érték kiszámításának a felperes részére való hozzáférhetővé tételét azt követően, hogy a felperes engedélyt kapott az analóg ország gyártójától arra, hogy megismerhesse az e számítások alapjául szolgáló adatokat. A felperes a második kifogás keretében azt kifogásolja az intézményekkel szemben, hogy az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdésével ellentétes módon nem biztosították a számára annak a lehetőségét, hogy megtekinthesse az analóg ország gyártója és a Bizottság közötti levelezést. Végezetül a felperes a harmadik kifogás keretében azt kifogásolja az intézményekkel szemben, hogy az alaprendelet 20. cikkének (2) és (4) bekezdésével ellentétes módon nem tették a számára időben és írásban hozzáférhetővé azt a módszert, amelyet a meg nem feleltethető termékek rendes értékének a megállapításához alapul vett piaci érték meghatározásához alkalmaztak. A felperes továbbá úgy véli, hogy az alaprendelet rendelkezéseinek valamennyi említett állítólagos megsértése a védelemhez való jogainak a megsértéséhez vezetett.

Előzetes megfontolások

91 Először is célszerű felidézni azokat az elveket és garanciákat, amelyeket az intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk, amikor a dömpingellenes vizsgálat által érintett felek gyakorolni kívánják a védelemhez való jogaikat oly módon, hogy hozzáférést szereznek olyan tényeket és megfontolásokat érintő információkhoz, amelyek dömpingellenes intézkedések alapjául szolgálhatnak.

92 Először is az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog tiszteletben tartásából fakadó követelmények nemcsak a szankció kiszabásával fenyegető eljárások keretében állnak fenn, hanem az olyan, dömpingellenes rendeletek elfogadását megelőző vizsgálati eljárások során is, amelyek az érintett vállalkozásokat közvetlenül és személyükben érinthetik, és részükre hátrányos következményekkel járhatnak. Konkrétan az információknak a vizsgálati eljárás során az érintett vállalkozásokkal való közlése keretében az e vállalkozások védelemhez való jogának a tiszteletben tartása megköveteli, hogy e vállalkozásoknak a közigazgatási eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy hasznos módon kifejtsék a hivatkozott tények és körülmények helytállóságával és relevanciájával kapcsolatos, valamint a Bizottság által a dömpingmagatartás fennállására és az abból eredő kárra vonatkozóan tett állításnak az alátámasztására felhasznált bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontjukat (lásd: 2009. március 10-i Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP kontra Tanács ítélet, T-249/06, EBHT, EU:T:2009:62, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, és Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet, fenti 81. pont, EU:C:2012:78, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

93 A Törvényszék ítélkezési gyakorlatából azonban az következik, hogy a dömpingellenes vizsgálati eljárás érintett feleinek lehetővé kell tenniük az intézmények számára, hogy értékelhessék azokat a problémákat, amelyeket a számukra rendelkezésre bocsátott információk valamely elemének a hiánya okozhat. Az ilyen érintett fél *a fortiori* nem kifogásolhatja az uniós bíróság előtt megalapozottan azt, hogy valamely információt nem bocsátottak a rendelkezésére, ha a vitatott dömpingellenes rendelethez vezető vizsgálati eljárás során az intézményeknél nem kérelmezte az adott információt (lásd ebben az értelemben: 2008. december 17-i HEG és Graphite India kontra Tanács ítélet, T-462/04, EBHT,

EU:T:2008:586, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. október 10-i Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener és Shanghai Prime Machinery kontra Tanács ítélet, T-170/09, EU:T:2012:531, 134. és 135. pont).

94 Ezenfelül azokat az elveket, amelyek az információhoz való jogra alkalmazandóak, össze kell egyeztetni a bizalmasság követelményeivel, különösen az intézményeknek az üzleti titok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségével (lásd ebben az értelemben: 1985. március 20-i Timex kontra Tanács és Bizottság ítélet, 264/82, EBHT, EU:C:1985:119, 24. pont; 1997. december 18-i Ajinomoto és NutraSweet kontra Tanács ítélet, T-159/94 és T-160/94, EBHT, EU:T:1997:209, 75. pont; 2013. július 11-i Hangzhou Duralamp Electronics kontra Tanács ítélet, T-459/07, EU:T:2013:369, 115. pont). E tekintetben az intézmények azon kötelezettsége, hogy biztosítsák az olyan információ bizalmas kezelését, amelynek a hozzáférhetővé tétele jelentős mértékben hátrányosan érintené az információt szolgáltató vállalkozást, nem foszthatja meg a többi érintett felet – különösen az exportőröket – az alaprendeletben előírt eljárási garanciáktól, és a számukra az ugyanezen rendelkezésekben elismert jogok lényegi tartalmát nem üresítheti ki (lásd ebben az értelemben: Timex kontra Tanács és Bizottság ítélet, hivatkozás fent, EU:C:1985:119, 29. pont; 2011. november 8-i Zhejiang Harmonic Hardware Products kontra Tanács ítélet,T-274/07, EU:T:2011:639, 59. pont).

95 Ezenfelül a dömpingellenes vizsgálat keretében az intézményeknek ügyelniük kell arra, hogy tiszteletben tartsák a megfelelő ügyintézés elvét, amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (1) és (2) bekezdése ír elő, és amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék. A megfelelő ügyintézéshez való jog az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében magában foglalja többek között mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2015. május 20-i Yuanping Changyuan Chemicals kontra Tanács ítélet, T-310/12, EU:T:2015:295, 224. pont).

96 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy ezeket az elveket az alaprendelet az eljárási garanciák teljes rendszere útján érvényesíti, mely garanciák célja az, hogy egyrészt az érdekelt felek számára lehetővé váljon az érdekeik hasznos módon történő védelme, és másrészt szükség esetén fennmaradjon a dömpingellenes vizsgálat során felhasznált információk bizalmas jellege, valamint olyan szabályok útján, amelyek lehetővé teszik e két követelmény összeegyeztetését.

97 Először is az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése, valamint 20. cikke, amelyek lényegében megfeleltethetők a dömpingellenes megállapodás 6.4 cikke és 6.9 cikke analóg rendelkezéseinek, meghatározzák azokat az eljárási garanciákat, amelyek biztosítják az érdekelt felek tájékoztatáshoz való jogát.

98 Egyrészt az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése előírja, hogy az érdekelt felek írásbeli kérelemre az Unió vagy a tagállamok hatóságai által készített belső dokumentumok kivételével minden, a vizsgálatban érdekelt felek által rendelkezésre bocsátott információt megtekinthetnek, ha ezen információk az érdekeik védelme szempontjából relevánsak, nem bizalmasak, és azokat a vizsgálatban felhasználták.

99 Másrészt az alaprendelet 20. cikke a vizsgálati eljárás két olyan szakaszát írja elő, amelyek során az érdekelt felek konkrét tájékoztatásban részesülhetnek azon lényeges tényeket és szempontokat illetően, amelyeken dömpingellenes intézkedések alapulhatnak. Így egyrészt ezen cikk (1) bekezdése szerint e feleknek az átmeneti intézkedések bevezetése után jogukban áll azon részletek megismerése, amelyekre átmeneti intézkedések alkalmazásának alapjául szolgáló lényeges tények és szempontok alapultak. Másrészt az e cikk (2) és (4) bekezdésének a jelen ügy tényállására alkalmazandó változata szerint e feleknek a végleges határozat elfogadása vagy a Bizottság e tekintetben tett javaslatának a továbbítása előtt jogukban áll azon lényeges tények és szempontok megismerése, amelyek a végleges határozatot megalapozhatják.

100 Ezenfelül az alaprendelet 20. cikke e konkrét tájékoztatás rendelkezésre bocsátását számos eljárási garanciához köti. Így először is mind az ideiglenes tájékoztatást, mind a végső tájékoztatást írásban kell az érdekelt felek rendelkezésére bocsátani, „a lehető legrövidebb időn belül”. E cikk (4) bekezdésének a jogvitára alkalmazandó változata szerint továbbá a végső tájékoztatásnak a végleges határozatot vagy a Bizottság e tekintetben tett javaslatának a továbbítását legalább egy hónappal meg kell előznie. Végezetül a 20. cikk (5) bekezdése értelmében az e végső tájékoztatásra vonatkozó észrevételeknek az érdekelt felek általi előterjesztésére nyitva álló határidő legalább tíz nap.

101 Hozzá kell fűzni, hogy az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése arra kötelezi az uniós intézményeket, hogy a végső tájékoztatás keretében tanúsítsanak különleges figyelmet az ideiglenes intézkedésekhez felhasználtaktól eltérő tényeknek és szempontoknak. A (4) bekezdés szerint továbbá a Bizottság a végső tájékoztatás nyújtásának a szakaszát követően köteles lehet a felek tájékoztatásának a kiegészítésére akár abban az esetben, ha bizonyos tények vagy szempontok közlése az említett szakaszban nem lehetséges, akár abban az esetben, ha később eltérő tényeken vagy szempontokon alapuló határozatot hoznak.

102 Az alaprendelet 20. cikkének (1) és (3) bekezdéséből azonban az következik, hogy az e konkrét tájékoztatásnak az érdekelt felek részére történő nyújtása ahhoz a feltételhez kötött, hogy e felek írásbeli kérelmet nyújtsanak be az ideiglenes tájékoztatás esetében az ideiglenes intézkedések megállapítása után azonnal, a végső tájékoztatás esetében pedig legkésőbb egy hónappal az említett ideiglenes intézkedések megállapításának a közzététele után.

103 Másodszor az alaprendelet 19. cikke, amely megfelel a dömpingellenes megállapodás 6.5 cikkének, meghatározza azt a keretet, amelyen belül az illetékes hatásoknak tiszteletben kell tartaniuk azon információk bizalmas jellegét, amelyeket a dömpingellenes vizsgálat keretében gyűjtenek.

104 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdése megállapítja azt az elvet, amely szerint a hatóságoknak bármely bizalmas információt bizalmasként kell kezelniük, ha erre alapos indokot szolgáltatnak. E cikk továbbá a bizalmas információk két kategóriáját különbözteti meg. Egyrészt említi azokat az információkat, amelyek természetüknél fogva bizalmasak, és példaként azokra az információkra hivatkozik, amelynek hozzáférhetővé tétele jelentős versenyelőnyhöz juttatna egy versenytársat, vagy jelentős mértékben hátrányosan érintené az információt szolgáltató személyt, illetve azt, akitől ez a személy az információt szerezte. Másrészt azokat az információkat említi, amelyeket a dömpingellenes vizsgálatban érintett felek ilyenként bocsátottak rendelkezésre. Ezenfelül e cikk (5) bekezdésének első mondata szerint a Tanács, a Bizottság és a tagállamok, illetve ezek tisztségviselői az információ szolgáltatójának külön engedélye nélkül nem fedhetnek fel semmi olyan, az alaprendelet alapján kapott információt, amelynek a bizalmas kezelését az információ szolgáltatója kérte. E bekezdés második mondata ezen túlmenően a bizalmas kezelésre vonatkozó további kötelezettséget ír elő, amely a Bizottság és a tagállamok között kicserélt információkat, az alaprendelet szerint lefolytatott konzultációkat, illetve az intézmények és a tagállamok belső dokumentumait érinti, és amelytől csak abban az esetben lehet eltérni, ha ezek hozzáférhetővé tételét az említett rendelet kifejezetten előírja.

105 Harmadszor az alaprendelet számos olyan rendelkezési ír elő, amelyek lehetővé teszik az érdekelt felek védelemhez való jogaihoz kapcsolódó követelményeknek, valamint a bizalmas információk védelme szükségességéhez kapcsolódó követelményeknek az összeegyeztetését. Egyrészt az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése és 20. cikke alapján az érdekelt felek rendelkezésére álló információkhoz való hozzáférést korlátozza ezen információk bizalmas jellege. Az említett rendelet 6. cikke (7) bekezdésének a szövegéből, melyet a fenti 98. pont idéz fel, ugyanis az következik, hogy a vizsgálat által érintett fél részéről szolgáltatott információk bizalmas jellege akadályozza azt, hogy az érdekelt felek azokat megismerjék. Ezenfelül e rendelet 20. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy a végső tájékoztatást „a bizalmas információk védelmének megfelelő figyelembevételével” kell megadni. Másrészt az alaprendelet 19. cikkének (2), (3) és (4) bekezdése számos szabályt előír az információk bizalmassága tiszteletben tartására vonatkozóan annak érdekében, hogy az érdekelt felek védelemhez való joga ne sérüljön, melyek többek között annak a lehető legnagyobb mértékű biztosítását célozzák,

hogy egyrészt a bizalmas információknak legyenek nem bizalmas összefoglalásaik, amelyeknek kellőképpen részleteseknek kell lenniük annak lehetővé tétele érdekében, hogy meg lehessen érteni a közölt információk lényegét, és másrészt az intézmények számára lehetséges legyen általános információk hozzáférhetővé tétele, különösen azon indokoké, amelyeken az alaprendelet keretében hozott határozatok alapulnak.

106 A fent említett kifogások vizsgálata keretében ezen elvek és rendelkezések alapján kell ellenőrizni, hogy a felperes védelemhez való jogai konkrétan érintettek-e.

107 Az alábbiakban meg kell vizsgálni a második, a harmadik, majd az első kifogást.

A második kifogásról

108 A második kifogásának az alátámasztása érdekében a felperes lényegében azzal érvel, hogy az analóg ország gyártója és a Bizottság között a kérdőívre adott válasz előkészítésével kapcsolatosan váltott elektronikus levelek releváns információknak minősülnek annak lehetővé tétele szempontjából, hogy az érdekelt felek kifejthessék az álláspontjukat, és azok nem bizalmas jellegűek. Következésképpen az, hogy e levélváltások, valamint esetlegesen más releváns dokumentumok hiányoznak az érdekelt felek rendelkezésére bocsátott, nem bizalmas eljárási dossziéból, a védelemhez való jog megsértésének minősül. A Tanács a maga részéről úgy véli, hogy e kifogást el kell utasítani.

109 E tekintetben az alaprendelet 6. cikke (7) bekezdésének a szövegéből, amelyet a fenti 98. pont idéz fel, az következik, hogy a dömpingellenes vizsgálat érdekelt felei, mint a felperes, valamely dokumentumnak a vizsgálat nem bizalmas dossziéjából való hiányát csak abban az esetben kifogásolhatják, ha négy kumulatív feltétel teljesül. Először is az ilyen dokumentumnak olyan információkat kell tartalmaznia, amelyeket a vizsgálat által érintett fél szolgáltatott a Bizottságnak, és amelyeket ezen vizsgálat során felhasználtak. Másodszor nem minősülhet az uniós hatóságok által készített belső dokumentumnak, és nem lehet bizalmas jellegű. Harmadszor az e dokumentumban foglalt információknak relevánsaknak kell lenniük a szóban forgó érdekelt fél érdekeinek a védelme szempontjából. Negyedszer az említett félnek írásbeli kérelmet kell előterjesztenie az említett dokumentum megismerése iránt.

110 Márpedig a jelen ügyben e kumulatív feltételek közül több esetében is megállapítható, hogy nyilvánvalóan nem teljesül.

111 Először is, amint az az A. 16 mellékletből kitűnik, amely a vitatott elektronikus levelezést tartalmazza, ezek a levelek csupán azokra a nehézségekre vonatkoznak, amelyek az analóg ország gyártója részéről merültek fel a Bizottság által a rendes érték meghatározásához kért adatok szolgáltatása tekintetében, valamint e levelek a Bizottságnak az e nehézségekre adott válaszoknak szánt pontosításait tartalmazzák. Az említett levelek tehát önmagukban nem tartalmaznak olyan információkat, amelyeket e gyártó a Bizottságnak szolgáltatott, és amelyeket a vizsgálat során felhasználtak.

112 Ezenfelül a felperes annak alátámasztása céljából, hogy e levelek relevánsak az érdekeinek a védelme szempontjából, annak állítására szorítkozik, hogy e levelek a rendes érték meghatározásához felhasznált adatokat és információkat érintenek. Márpedig a fenti 111. pontban megállapításra került, hogy ezek a levelek nem tartalmaznak ilyen információkat vagy adatokat. A felperes továbbá nem azonosít olyan konkrét elemet e levelekben, amely a védelme szempontjából hasznos lehet.

113 Végezetül mindenesetre a felperes nem állítja, és nem is bizonyítja azt, hogy a vizsgálati eljárás során írásbeli kérelmet terjesztett a Bizottság elé e levelek tartalmának a megismerése iránt.

114 Következésképpen a fentiek alapján meg lehet állapítani, hogy a Bizottság azzal, hogy nem tette lehetővé a felperes számára az e levelekbe való betekintést, nem sértette meg az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdését, és nem sértette meg a felperes védelemhez való jogait.

A harmadik kifogásról

115 A felperes a harmadik kifogásának az alátámasztása érdekében arra hivatkozik, hogy a meg nem feleltethető termékek rendes értékének a kiszámítása tekintetében elvégzett kiigazítások keretében a piaci érték meghatározására alkalmazott módszerről kellő időben történő tájékoztatás alapvető jelentőségű. Ez a módszer ugyanis eltért az ideiglenes rendelet elfogadásához használt módszertől, az újnak minősült, és a felperes által gyártott terméktípusok többségét érintette. Ezenfelül az ezen információ hozzáférhetővé tételéhez az alaprendelet 20. cikkének (2) és (4) bekezdésében megkövetelt határidők és írásbeli forma nem került tiszteletben tartásra. Végezetül ezen információ késedelmes közlése megfosztotta a felperest attól a lehetőségtől, hogy mélyrehatóbb észrevételeket terjesszen elő, amelyek az uniós intézményeket valószínűleg a következtetéseik módosítására késztették volna.

116 A Tanács lényegében azzal érvel, hogy ezeket az érveket el kell utasítani.

117 Először is meg kell állapítani, hogy a jelen kifogás keretében a felperes az első kifogástól eltérően nem azt kritizálja, hogy a rendes érték kiszámítására vonatkozó információkat nem tették a számára hozzáférhetővé, hanem azt, hogy ezen információk közül egyeseket nem az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdésében előírt határidőn belül, és az e rendelkezésben előírt formában tettek a számára hozzáférhetővé.

118 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy amint a fenti 32. pontban megállapításra került, a Bizottság a végső tájékoztató dokumentumban közölte, hogy elfogadta a felperes azon kifogását, amely szerint a dömpingkülönbözetet a teljes export alapján kell kiszámítani, és nem csupán az érintett termék azon típusai alapján, amelyek megfelelnek a hasonló terméknek az analóg ország gyártója által a belső piacon eladott típusainak. A Bizottság e tekintetben kifejtette, hogy az érintett termék meg nem feleltethető típusai vonatkozásában a rendes értéket az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének a) pontja alapján kiigazították a fizikai jellemzőkből adódó különbségek piaci értéke alapján.

119 A Bizottság ezzel szemben, amint arra a felperes rámutat, e dokumentumban nem részletezte, hogy hogyan határozta meg a fizikai jellemzőkből adódó különbségek piaci értékét. Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének a) pontja ugyanis csupán azt írja elő, hogy a fizikai jellemzőkből adódó különbségek alapján történő kiigazítás mértékének összhangban kell lennie az eltérés észszerűen megbecsült piaci értékével, de nem pontosítja az ilyen észszerű becslés megállapításához alkalmazandó módszert. Következésképpen, amint azt a felperes lényegében a tárgyaláson hangsúlyozta, a Bizottság azzal, hogy a végső tájékoztató dokumentumban közölte, hogy a rendes értéket az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének a) pontja alapján kiigazította, nem nyújtott pontos információt arra vonatkozóan, hogy e tekintetben milyen módszert alkalmazott, csupán annyit közölt, hogy e kiigazítás „észszerű becslés” alapján történt.

120 Meg kell állapítani, hogy bár a felperes érvelésével ellentétben ezek az információk nem akadályozták a felperest abban, hogy a védelme céljából hasznos észrevételeket terjesszen elő, azok korlátozták ezen észrevételek pontosításának a terjedelmét. Ezek az információk ugyanis nem tették lehetővé a felperes számára annak a megismerését, hogy a Bizottság milyen referenciapiacot és referenciaárakat alkalmazott a meg nem feleltethető terméktípusok, és azon terméktípusok között fennálló fizikai különbségek piaci értékének a meghatározására, amelyek esetében a hasonló terméknek voltak az analóg ország gyártója által a belső piacon értékesített, és közvetlenül összehasonlítható típusai. Márpedig az nem vitatott, hogy amint arra a felperes rámutatott, az ilyen meg nem feleltethető terméktípusok az exportra értékesített, és a dömpingkülönbözet kiszámításához figyelembe vett összes terméktípusnak a 83%-át képviselték. Igaz, hogy a Tanács az ellenkérelemben azzal érvelt – anélkül,

hogy ezt cáfolták volna -, hogy az ilyen meg nem feleltethető terméktípusok az exportra értékesített terméktípusok teljes mennyiségének „csupán” 40%-át képviselték. E tekintetben mégis a dömpingkülönbözet kiszámításához figyelembe vett ügyletek jelentős részéről van szó. Következésképpen a meg nem feleltethető és a többi terméktípus közötti fizikai különbségek piaci értékének a meghatározásához alapul vett referenciapiac és referenciaárak kiválasztása jelentős hatást gyakorolhatott a rendes értéknek, és így a felperes dömpingkülönbözetének a kiszámítására.

121 Márpedig amint az a dosszié irataiból kitűnik, a Bizottság csupán a 2013. március 26-i tárgyaláson pontosította a felperes felé, hogy milyen módszert alkalmazott a meg nem feleltethető termékek rendes értékének a fizikai különbségek alapján való kiigazítása piaci értékének a meghatározásához. Amint az a felperes 2013. március 27-i leveléből (lásd a fenti 42. pontot) kitűnik, a Bizottság e tárgyalás során kifejtette, hogy e kiigazítás piaci értékét az Unióba való exportra vonatkozóan az érintett terméknek a meg nem feleltethető típusai vonatkozásában a felperes által meghatározott árak alapján állapították meg. Amint a Bizottság rámutatott, e magyarázatokra egy nappal az azon tíznapos határidő lejártát követően került sor, amelyet a Bizottság állapított meg arra vonatkozóan, hogy az érdekelt felek a végleges tájékoztató dokumentumra vonatkozó írásbeli észrevételeket terjesszenek elő.

122 Amint azonban ugyanezen 2013. március 27-i levélből kitűnik, az a határidő, amelyen belül a Bizottság pontos információkat nyújtott a fent említett kiigazítás piaci értékének a meghatározására vonatkozóan, nem képezte az akadályát annak, hogy a felperes ezzel kapcsolatban észrevételeket terjesszen elő, és a Bizottság azokat figyelembe vegye a végleges rendeletre vonatkozó javaslata tekintetében.

123 Egyrészt ugyanis a felperes a 2013. március 27-i tárgyaláson, valamint a 2013. március 27-i levelében azzal érvelt, hogy a Bizottság által alkalmazott módszer azon az észszerűtlen és ellenőrizhetetlen vélelmen alapult, hogy a fizikai jellemzőkből adódó különbségek piaci értéke tükröződik az exportárakban. A felperes álláspontja szerint ezt az állítást alátámasztja az a tény, hogy ez a megközelítés a kizárólag a megfelelő terméktípusok alapján kiszámolthoz hasonló szintű dömpingkülönbözetet eredményezett. Ezenfelül a felperes alternatív módszert javasolt, amely abban állt, hogy a meg nem feleltethető terméktípusok számát korlátozzák a termékek azonosítását lehetővé tevő ellenőrzési számok rövidítése útján. Az ellenőrzési számokat ennek alapján az első négy számjegyre kellett volna korlátozni, amelyek a kiegészítők formájára vonatkoznak, valamint a kilencedik számjegyre, amely a felületre vonatkozik. A fekete felületű kiegészítőkre vonatkozóan a felperes azt javasolta, hogy az azonos vagy hasonló galvanizált felületű kiegészítők rendes értékét vegyék alapul, amelyet az analóg ország gyártója által nyújtott információk alapján ki kell igazítani 15%-os csökkentéssel. Ami a többi meg nem feleltethető terméktípust illeti, a felperes álláspontja szerint a Bizottságnak inkább a hasonló termék összes összehasonlítható típusának az átlagos rendes értékét kellene alapul venni, anélkül, hogy a fizikai jellemzőkből adódó különbségek alapján való kiigazítást alkalmazna.

124 Másrészt a felperes állításaival ellentétben ezeket az észrevételeket olyan időpontban terjesztették elő, amely kellő időt biztosított a Bizottság számára ahhoz, hogy azokat figyelembe vegye. Amint ugyanis maga a felperes is rámutat a keresetlevélben, a Bizottságnak a végleges rendeletre vonatkozó javaslatát a Tanácsnak 2013. április 15-én továbbították, így a Bizottságnak rendelkezésére állt bizonyos idő ahhoz, hogy megvizsgálja a felperes észrevételeit, ami nem korlátozta túlzott mértékben ezen intézmény mérlegelési mozgásterét. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az alaprendelet rendelkezései, és különösen a Bizottságnak a tanácsadó bizottsággal való konzultációira vonatkozó 15. cikke nem határoz meg határidőt a végleges rendeletre vonatkozó javaslatnak a Tanácshoz való benyújtását megelőző ezen konzultációkra. Ez a 15. cikk tehát csupán azt írja elő, hogy e konzultációkat olyan időtartamon belül kell lefolytatni, amely az alaprendeletben előírt határidők betartását lehetővé teszi. Ezenfelül az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdéséből kifejezetten az következik, hogy a Bizottság vagy a Tanács a végső tájékoztató dokumentum megküldését követően hozhat olyan határozatot, amely az e dokumentumokban megjelöltektől eltérő tényeken és szempontokon alapszik.

125 Ezenfelül nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, amely szerint az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdése értelmében ezen információt egyrészt írásban, másrészt pedig a végleges rendeletre vonatkozó javaslat továbbítását legalább egy hónappal megelőzően kellett volna közölni. Először is ugyanis a Bizottságnak a felperes azon kérelmére adott válaszát illetően, hogy pontosítsa a végső tájékoztató dokumentumban szereplő információkat, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem volt köteles e pontosítást írásban megtenni. Az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdésében előírt ezen kötelezettség ugyanis csupán magát a végső tájékoztató dokumentumot érinti, melyet valamennyi érintett féllel közölnek. Mindenesetre az, hogy e választ szóban közölték, és nem írásban, irreleváns, mivel, amint az a fenti 123. pontból következik, e válasz lehetővé tette a felperes számára azt, hogy időben előterjessze az észrevételeit. Ugyanígy a végleges határozatra vonatkozó javaslat továbbítását legalább egy hónappal megelőző határidő ugyanezen rendelkezés szerint csupán a végső tájékoztató dokumentumra alkalmazandó, és azt e dokumentum tekintetében betartották, ami nem vitatott. Ezzel szemben e határidő fogalmilag nem alkalmazható a valamely érintett fél által a végső tájékoztató dokumentum tartalmának a pontosítása iránt előterjesztett kérelemre válaszul kifejtett magyarázatra.

126 Ugyanígy a felperes azon érvének sem lehet helyt adni, amely szerint a megtámadott rendeletből egyértelműen az következik, hogy az észrevételeit nem vették figyelembe. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy amint a felperes a válaszban hallgatólagosan elismeri, ez az érv nem a megtámadott határozat indokolása hiányának a kifogásolására irányul, hanem annak alátámasztására, hogy a Bizottság nem tudta megvizsgálni vagy figyelembe venni a felperes észrevételeit. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a felperes észrevételei figyelembevételének ez az állítólagos elmulasztása nem minősül a védelemhez való jogai vagy a meghallgatáshoz való joga megsértésének. Ugyanis bár az említett jogok tiszteletben tartása megköveteli az uniós intézményektől azt, hogy lehetővé tegyék az érintett felek számára az álláspontjuk hasznos módon történő ismertetését, nem teheti kötelezővé az említett intézmények számára, hogy ezen állásponthoz igazodjanak. A felperesek álláspontja előterjesztésének a hasznos jellege kizárólag azt követeli meg, hogy lehetőség nyílt ezen álláspont időben való ismertetésére annak érdekében, hogy az uniós intézmények azt megismerhessék, és a szükséges figyelemmel értékelhessék annak relevanciáját az elfogadandó jogi aktus tartalma tekintetében (lásd: 2014. december 12-i Crown Equipment (Suzhou) és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-643/11, EBHT (Kivonatok), EU:T:2014:1076, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Tanács véleményével összhangban meg kell mindenesetre állapítani, hogy az említett intézmény nem köteles arra, hogy valamely végleges dömpingellenes vámokat megállapító rendeletben a vizsgálati eljárás során az érdekelt felek által előterjesztett valamennyi érvre válaszoljon, és a válasz ilyen elmaradása nem támasztja alá automatikusan azt, hogy ezen érveket nem vizsgálták meg. Mi több, a Törvényszék megállapította, hogy nem követelmény a végleges dömpingellenes rendelet indokolásával szemben az, hogy megjelölje a tárgyát jelentő különböző – gyakran számos és bonyolult – ténybeli és jogi tényezőt, sem az, hogy az intézmények állást foglaljanak valamennyi – az érdekeltek által hivatkozott – érvvel kapcsolatban. Ellenkezőleg, elegendő, ha a jogi aktust kibocsátó intézmény kifejti azokat a tényeket és jogi megfontolásokat, amelyek alapvető fontossággal bírnak a vitatott rendelet rendszerében (2010. szeptember 13-i Whirlpool Europe kontra Tanács ítélet, T-314/06, EBHT, EU:T:2010:390, 114. pont, és 2015. május 20-i Yuanping Changyuan Chemicals kontra Tanács ítélet, T-310/12, EU:T:2015:295, 172. pont).

127 A fentiekből tehát az következik, hogy a harmadik kifogást el kell utasítani.

Az első kifogásról

128 A felperes az első kifogásának az alátámasztása érdekében először is arra hivatkozik, hogy a rendes érték számításai az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése értelmében lényeges tények és szempontok. Mivel álláspontja szerint e számítások e cikk (4) bekezdése értelmében már nem bizalmas információk azt követően, hogy az analóg ország gyártója engedélyt adott az e számítások alapjául szolgáló adatok hozzáférhetővé tételére, a felperes álláspontja szerint a Bizottság ezen időponttól kezdődően köteles volt arra, hogy közölje vele ezeket az adatokat. Ezt a kötelezettséget

továbbá megerősíti az alaprendelet 19. cikke (5) bekezdésének a szövege. Másodszor a felperes azzal érvel, hogy az intézmények megtagadása akadályozta a védelemhez való jogainak a gyakorlásában, különösen ideértve az e számításokra vonatkozó észrevételek előterjesztését, így az eljárás más eredményre vezethetett volna. Végezetül a felperes harmadszor és utoljára azt állítja, hogy az, hogy e számításokat a számára hozzáférhetővé teszik, nem sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának az elvét, mivel az analóg ország gyártójának az engedélye miatt, amely kifejezetten a felperesre vonatkozott, a felperes objektív módon eltérő helyzetben volt a többi exportáló gyártóhoz képest.

129 Először is annak értékeléséhez, hogy fennáll-e az alaprendelet 20. cikke (2), (3) és (4) bekezdésének az azáltal való megsértése, hogy az intézmények megtagadták a rendes érték számításainak a felperes számára történő hozzáférhetővé tételét, meg kell állapítani azon információk pontos természetét, amelyeket a felperes álláspontja szerint az intézményeknek közölniük kellett volna vele, és amelyeket „a rendes érték számításai” kifejezéssel illet.

130 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint az a felperes által a 2012. december 17-i ideiglenes tájékoztató dokumentumra (lásd a fenti 16. és 29. pontot) tett észrevételekből kikövetkeztethető, és amint a Tanács azt a Törvényszék írásbeli kérdésére válaszul megerősítette, a felperes dömpingkülönbözetének a megállapításához a rendes értéket kezdetben az ideiglenes rendeletben az alaprendet 2. cikkének (3) bekezdése alapján számtanilag képzett érték alapján állapították meg. Amint az ugyanis az ideiglenes rendelet (55) preambulumbekezdéséből kikövetkeztethető, a hasonló termék eladásait nem tartották kellőképpen reprezentatívnak az érintett terméknek a felperes által exportra való értékesítései tekintetében, amit a Tanács megerősített. Amint tehát a megtámadott rendelet (17) preambulumbekezdése megállapítja, a Tanács a megtámadott rendeletben a felperes észrevételeire egyezett bele abba, hogy a felperes dömpingkülönbözetének a meghatározásához alkalmazandó rendes érték megállapításához a hasonló termék azon belső eladásait használja, amelyeket az analóg ország gyártója szokásos kereskedelmi forgalomban vitt véghez.

131 Ezenfelül, amint az az ideiglenes rendelet (56) és (68) preambulumbekezdéséből következik (lásd a fenti 17. és 23. pontot), a Bizottság a rendes érték meghatározásához kezdetben csupán a hasonló terméknek az analóg ország gyártója által értékesített azon típusait vette figyelembe, amelyek közvetlenül összehasonlíthatóak a felperes által exportra értékesített terméktípusokkal. Emiatt a felperes dömpingkülönbözetét a hasonló termék e típusaira, valamint az érintett termék megfelelő típusaira – azaz, amint az a Bizottság 2012. november 26-i elektronikus leveléből kitűnik, 369 terméktípusra – korlátozódó rendes értéknek és exportáraknak az összehasonlítása útján számították ki. Ezek a terméktípusok tehát a felperes által exportra értékesített terméktípusoknak hozzávetőlegesen a 20%-át képviselik, amely utóbbi esetében a felperes által a végső tájékoztató dokumentumra vonatkozó észrevételeiben rendelkezésre bocsátott (lásd a fenti 40. pontot), és nem vitatott adat szerint 1645 terméktípusról van szó. E tekintetben, amint azt a Bizottság a 2013. március 15-i végső tájékoztató dokumentumban a felperessel közölte (lásd a fenti 32. pontot), az említett intézmény a felperes kifogásaira egyezett bele a végleges intézkedésre vonatkozó javaslatában abba, hogy a dömpingkülönbözetét a teljes exportra értékesítése alapján állapítsa meg, a rendes értéket kiigazítva az érintett termék azon típusai vonatkozásában, amelyeknek nincs megfelelőjük az analóg ország gyártója által értékesített terméktípusok körében. Amint az a megtámadott rendelet (18) preambulumbekezdéséből következik (lásd a fenti 46. pontot), a dömpingkülönbözet meghatározásának ezt a módosítását e rendelet megerősítette. A hasonló termék egyes típusaira vonatkozóan megállapított rendes érték súlyozott átlagát tehát, amint a megtámadott rendelet (20) preambulumbekezdéséből következik (lásd a fenti 48. pontot), ezen az alapon hasonlították össze az érintett termék megfelelő típusa exportárának a súlyozott átlagával, az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdésében említett első módszer alkalmazásával.

132 A fenti 130-131. pontokból tehát kitűnik, hogy a felperes dömpingkülönbözetének a meghatározása keretében a rendes érték számítása valójában 1645 érték összességén alapszik, amelyek közül mindegyik megfelel a hasonló termék adott típusának az analóg ország gyártója általi értékesítései

súlyozott átlagának, adott esetben kiigazítva hozzávetőlegesen ezen értékek 80%-a esetében annak érdekében, hogy az érintett termék meg nem feleltethető típusai tekintetében fennálló, fizikai jellemzőkből adódó különbségeket figyelembe vegyék.

133 Amint az a fenti 27. pontban megállapításra került, a Bizottság az ideiglenes tájékoztató dokumentumban megállapította, hogy mivel a vizsgálat során az analóg országnak csupán egyetlen gyártója működött együtt, az analóg országból származó információkat „[a termék ellenőrzési számai] szintjén nem lehet hozzáférhetővé tenni”. A dosszié irataiból következik, hogy a termék ellenőrzési számai az adott terméktípusoknak megfelelő alfanumerikus kódokat jelölnek. A Bizottság megállapítását tehát úgy kell érteni, hogy az említett intézmény az analóg ország gyártója által értékesített egyes terméktípusokra vonatkozó valamennyi részletes információt kitakart. Ezenfelül, szintén ebben a dokumentumban a Bizottság közölte, hogy az ideiglenes tájékoztató dokumentumhoz mellékelt elektronikus fájlokban bizalmassági okokból kitakarta az analóg ország gyártója által szolgáltatott információkon alapuló adatokat. A dosszié irataiból ugyanis kitűnik, hogy a belföldi értékesítésekre való termelés költségeire vonatkozó táblázatokban (2.2 DMCOP), a belföldi értékesítésekre vonatkozó táblázatokban (2.4 DMSALES), valamint a szokásos kereskedelemi forgalomban véghezvitt értékesítések és a rendes érték számítására vonatkozó táblázatokban (2.5 OCOT és NV) semmilyen adat nem szerepel. Ugyanez igaz a dömping számításának általános áttekintésére vonatkozó táblázatban (2.1) a rendes értékre vonatkozó oszlopokra, valamint az egyes terméktípusok vonatkozásában az összegre és a dömpingkülönbözetre vonatkozó oszlopokra. Ezzel szemben az utóbbi táblázatban semmilyen adatot nem takartak ki a felperesnek az Unióba való exportra való értékesítésére vonatkozó oszlopokban, valamint az ugyanezen értékesítésekre vonatkozó táblázatban (2.7 EUSALES), és a terméktípusonkénti exportárak számítására vonatkozó táblázatban. Amint a fenti 34. pontban megállapításra került, a Bizottság a végső tájékoztató dokumentumban az adatoknak ugyanazt a kategóriáját takarta ki, mint az ideiglenes tájékoztató dokumentumban. Ezenfelül a dosszié irataiból nem tűnik ki az, hogy a Bizottság ezen adatok közül bizonyosakat a felperes számára hozzáférhetővé tett volna, amikor a Bizottság a felperes kérelmeire válaszolva az ideiglenes tájékoztató dokumentumban és a végső tájékoztató dokumentumban szolgáltatott információkat kiegészítő pontosításokat közölt.

134 A fentiekből következően tehát a hasonló termék egyes típusaira vonatkozóan elvégzett, rendes értékre vonatkozó számítások, valamint a fenti 132. pontban említett értékek, amelyek megfelelnek a számítások eredményeinek, nem kerültek a felperes számára hozzáférhetővé tételre. Amint a keresetlevélből kifejezetten kitűnik, a felperes ezen hozzáférhetővé tételek hiánya tekintetében állapítja meg az első kifogása keretében, hogy az a védelemhez való jogai megsértésének minősül. Konkrétan a felperes e tekintetben a végső tájékoztató dokumentumban a szokásos kereskedelemi forgalomban véghezvitt értékesítések és a rendes érték számításaira vonatkozó táblázatokban (2.5 OCOT és NV) szereplő, és a fenti 133. pontban említett kitakart adatokra hivatkozik. Álláspontja szerint ezeket az adatokat közölni kellett volna vele, amint az analóg ország gyártója engedélyt adott azon elemek hozzáférhetővé tételére, amelyeket a Bizottság alapul vett ezen adatok meghatározásához.

135 Igaz, hogy a felperes, amint az a fenti 36. és 39. pontban megállapításra került, a rendes érték meghatározása szempontjából releváns egyéb dokumentumok és információk hozzáférhetővé tételének az elmulasztását is kifogásolta a vizsgálat során. A felperes azonban az első kifogása keretében erre nem hivatkozott, ezért csupán a rendes értékre vonatkozó számítások – azaz, e számításnak a terméktípusokkénti részletei és e számítások eredményei – hozzáférhetővé tételének az elmulasztására hivatkozott.

136 Másodszor ezen a ponton meg kell állapítani, hogy az intézmények nem vitatják a felperes azon állítását, amely szerint a rendes értéknek a fenti 135. pont értelmében vett számításai az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése értelmében lényeges szempontoknak minősülnek. Mi több, amint az intézmények azt a tárgyaláson a Törvényszék kérdésére elismerték, a felperessel közölték volna a rendes érték részletes számításait, ha azok ezen exportáló gyártó belföldi értékesítésein alapultak volna,

és emiatt nem lettek volna bizalmas jellegűek ezen utóbbi tekintetében. Ugyanígy, amint arra a fenti 133. pont emlékeztetett, bár a Bizottság bizalmassági okokból a felperes tekintetében kitakarta a rendes érték terméktípusonkénti számításait, közölte a felperessel a megfelelő exportárak számításait.

137 Harmadszor emlékeztetni kell azokra a pontos indokokra, amelyek miatt a Bizottság a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránti kérelmet elutasította.

138 E tekintetben a felperes 2013. március 19-i elektronikus leveléből (lásd a fenti 38. pontot) az következik, hogy a Bizottság először is az analóg ország gyártójának adott válaszul közölte, hogy álláspontja szerint az általa szolgáltatott információk bizalmas jellege nem szüntethető meg szelektív módon bizonyos érdekelt felek tekintetében. Ezen közlés tartalmát az intézmények nem vitatták. A felperes ugyanebben a levélben megismételte a kérelmét oly módon, hogy válaszolt a Bizottság által az analóg ország gyártójával közölt indokra, és e tekintetben két érvet terjesztett elő. Az első érv azon alapul, hogy a dömpingkülönbözet ezen számításai, és ezért a rendes értékre vonatkozó adatok az érintett vállalkozásra konkrétan jellemzőek. A második érv azon alapul, hogy az alaprendelet nem írja elő azt, hogy a bizalmas adatokat szolgáltató személy külön engedélye nem korlátozható egyetlen érdekelt félre. Ezenfelül a felperes, közölve, hogy a védelemhez való jogai voltak érintettek, kifejtette, hogy arra kérte a meghallgatási tisztviselőt, hogy rendezze a szóban forgó vitát. A Bizottság dömpingellenes vizsgálatokkal foglalkozó szekciójának a vezetője és a meghallgatási tisztviselő 2013. március 21-én e levélre vonatkozóan a fenti 38. pontban ismertetett módon foglaltak állást. A dosszié irataiból nem tűnik ki az, hogy a Bizottság a vizsgálati eljárás későbbi szakaszában a fentiekben kifejtettektől eltérő álláspontnak adott volna hangot.

139 Következésképpen a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránti kérelem megtagadására vonatkozóan a Bizottság által hivatkozott egyetlen indok a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének a felperesen kívül a mintába felvett többi kínai exportáló gyártó tekintetében való tiszteletben tartása volt. A Bizottság tehát egyrészt úgy vélte, hogy az analóg ország gyártója egy meghatározott érdekelt fél javára nem mondhat le az általa szolgáltatott információk bizalmas jellegéről, és másrészt önmaga nem teheti hozzáférhetővé ezeket az információkat csupán a felperes részére, a mintába felvett többi kínai exportáló gyártó kizárásával. A Bizottság ugyanis azon az álláspontón volt, hogy ezek az információk ezen utóbbiakat ugyanúgy érintik, mint a felperest, mivel azokat felhasználták az e három gyártó egyéni dömpingkülönbözetének a meghatározására szolgáló rendes érték kiszámításához. A Bizottság tehát úgy vélte, hogy ezek az információk nem a felperes dömpingkülönbözetét érintő rendes érték kiszámítására sajátosan jellemzőek, és ezért ezen információknak az utóbbi számára történő egyedi hozzáférhetővé tétele nem igazolt.

140 A jelen eljárás keretében azonban az intézmények olyan érvelést terjesztettek elő, amely részben más indokokhoz kapcsolódik, mint a fenti 139. pontban kifejtettek.

141 A Tanács az eljárás írásbeli szakaszában alapvetően két egyéb olyan indokra hivatkozott, amelyek az álláspontja szerint a megtagadás alapját képezték.

142 Egyrészt a Tanács azzal érvelt, hogy az analóg ország gyártójának az engedélye csupán azokra az információkra alkalmazható, amelyeket a Bizottságnak továbbított, a belső érték számításaira, amelyek a Bizottság belső dokumentumának a tárgyai, azonban nem.

143 A Tanács másrészt azzal érvelt, hogy a rendes érték számításai az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdése értelmében a természetüknél fogva bizalmas jellegűek, így a bizalmas jellegük nem függ az ugyanezen rendelet 19. cikkének (5) bekezdése értelmében vett bizalmas kezelés iránti kérelemtől, és az nem módosítható az analóg ország gyártójának az engedélyével. Így ezen engedély ellenére a Bizottság mindenesetre köteles volt elutasítani a felperesnek ezen számítás hozzáférhetővé tétele iránti kérelmét. A Tanács és a Bizottság a tárgyaláson pontosították és kiegészítették a Tanács által ezen indok megalapozottságának az alátámasztása érdekében írásban kifejtett érvelést. Az intézmények konkrétan lényegében azt állították, hogy az analóg ország gyártójának az e számítások alapjául

szolgáló adatai e gyártó bizalmas üzleti adatai. Az intézmények véleménye szerint ebből az következik, hogy ezen adatok hozzáférhetővé tétele egyrészt sértené a felperes vizsgált piacon tevékenykedő versenytársainak az egyéni érdekeit, és másrészt torzítaná az e piacon fennálló versenyt. Ezenfelül az analóg ország módszere keretében az érintett exportáló gyártóknak nyújtott információk korlátozása, amely e módszerből következik, logikus következménye PGJ iránti kérelmük elutasításának, ami ezenfelül szükséges ahhoz, hogy biztosítsák az analóg országok gyártóinak az önkéntes együttműködését. Végezetül az intézmények közölték, hogy abban az időpontban, amikor a Bizottság elutasította a felperesnek a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránti kérelmét, a Bizottság nem ismerte azon információk pontos terjedelmét, amelyeket az analóg ország gyártója maga tett a felperes számára hozzáférhetővé.

144 A Bizottság azonban nem a fenti 142. és 143. pontban kifejtett indokok valamelyike alapján tagadta meg a felperessel szemben a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tételét, hanem, amint az a 2013. március 18. és 21. közötti elektronikus levélváltásból kiderül (lásd a fenti 35-38. és 138. pontot), a fenti 139. pontban kifejtett indok alapján.

145 Mi több, meg kell állapítani, hogy az arra alapított indok tekintetében, hogy a rendes érték számításai az analóg ország gyártója által szolgáltatott információktól eltérően belső dokumentumoknak minősülnek, az intézmények kifejezetten elismerték a tárgyaláson azt, hogy a Bizottság a vizsgálati eljárás során nem hivatkozott erre az indokra az említett számítások bizalmasságának a védelme érdekében.

146 Igaz, hogy az arra alapított indok tekintetében, hogy e számítások a természetüknél fogva bizalmas jellegűek, az intézmények a tárgyaláson ezzel szemben azzal érveltek, hogy a Bizottság ezt az indokot vette alapul az említett számításoknak a végső tájékoztató dokumentum keretében való kitakarása vonatkozásában. E tekintetben a Bizottság, amint az a fenti 133. pontban megállapításra került, a rendes érték számításainak az ideiglenes tájékoztató dokumentumban és a végső tájékoztató dokumentumban való kitakarását azzal igazolta, hogy mivel a vizsgálat során az analóg országnak csupán egyetlen gyártója működött együtt, az analóg ország gyártójától származó információkat a terméktípusok szintjén nem lehet hozzáférhetővé tenni. Márpedig ezen igazolás megfogalmazásából logikusan arra lehet következtetni, hogy a rendes érték számításainak az említett dokumentumokban való kitakarása annak az elkerülését szolgálta, hogy az analóg ország egyetlen együttműködő gyártójának az e számítások alapjául szolgáló adatait rekonstruálni lehessen, mely adatok e gyártó üzleti titkainak minősülnek. Megállapítható tehát, hogy a végső tájékoztató dokumentum továbbításának az időpontjában a Bizottság erre az indokra hivatkozott a rendes érték számításainak az e dokumentumban való kitakarása tekintetében.

147 Amint azonban a 2013. március 18. és 21. közötti elektronikus levelezésből kitűnik, a Bizottság e levelezés során már sem elsődlegesen, sem másodlagosan nem hivatkozott erre az indokra. Ellenkezőleg, úgy tűnik, hogy a levelezésnek mind a megfogalmazása, mind a kontextusa (lásd a fenti 35-38. pontot) arra utal, hogy az eljárásnak ebben a szakaszában a Bizottság már nem kívánt erre az indokra hivatkozni a felperes által a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránt előterjesztett kérelem elutasítása tekintetében.

148 E tekintetben különösen hangsúlyozni kell, hogy a meghallgatási tisztviselő a 2003. március 21-i levelében közölte, hogy „a felek hátrányos megkülönböztetéstől mentes kezelése alapvető elem” (lásd a fenti 38. pontot).

149 Ezenfelül azt is meg kell állapítani, hogy a végső tájékoztató dokumentum továbbításának az időpontjában, azaz 2013. március 15-én az analóg ország gyártója még nem adott engedélyt a felperesnek arra, hogy az e gyártó által a Bizottság rendelkezésére bocsátott adatokhoz hozzáférjen. Amint ugyanis arra a fenti 35. pont emlékeztet, ezen engedély megadására csak 2013. március 18-án került sor. Márpedig a Bizottság ezen új tényt követően hivatkozott először az egyenlő bánásmód tiszteletben tartásának a szükségességére alapított indokra. A tények ezen sorozatából az a

következtetés vonható le, hogy a Bizottság hallgatólagosan, de szükségszerűen úgy vélte, hogy a fent említett engedély alapján már nem hozhatja fel a felperessel szemben azt az indokot, amely miatt a rendes érték számításait az ideiglenes tájékoztató dokumentumban és a végső tájékoztató dokumentumban kitakarta, azaz, az analóg ország gyártója üzleti titkának a tiszteletben tartására vonatkozó indokot, hanem csak arra az indokra hivatkozhat, amely az egyenlő bánásmód tiszteletben tartásának a szükségességén alapul.

150 Meg kell tehát állapítani azt, hogy a Tanács a fenti 141. pontban kifejtett indokokra való hivatkozással valójában a Törvényszéket arra kéri, hogy ezeket az indokokat helyettesítse be a Bizottság által a vizsgálati eljárás során hivatkozott, és a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránt a felperes által előterjesztett kérelem elutasítására vonatkozó indokok helyére. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni (lásd: 2015. szeptember 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Bizottság ítélet, C-398/13 P, EBHT, EU:C:2015:535, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), így a Törvényszék e kérésnek nem tehet eleget (lásd ebben az értelemben: 2013. november 12-i North Drilling kontra Tanács ítélet, T-552/12, EU:T:2013:590, 25. pont).

151 Mi több, a felperes védelemhez való jogának a közigazgatási eljárás során történő megsértése, amelyet a felperes az első kifogás keretében kifogásol, maga után vonhatja a dömpingellenes rendelet megsemmisítését. Következésképpen e megsértés nem orvosolható önmagában azzal, hogy az uniós bíróság megvizsgálja az állítólagos megsértést megvalósító határozat megalapozására alkalmas indokokat. Az ilyen vizsgálat ugyanis a felhozott jogalapok bírósági felülvizsgálatára korlátozódik, és az nem léphet az ügyben a közigazgatási eljárás keretében lefolytatott teljes körű vizsgálat helyébe, amely az ügy sajátos körülményeinek az illetékes hatóság általi értékelésén alapszik. Ezenfelül azzal, hogy a felperes a jelen ügy keretében szerez első alkalommal tudomást az intézmények által a Törvényszék előtt hivatkozott indokokról, nem kerül abba a helyzetbe, amelyben akkor lett volna, ha ezekre az indokokra vonatkozóan a vizsgálati eljárás során előterjeszthette volna az észrevételeit (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2011. október 25-i Solvay és Bizottság ítélet, C-110/10 P, EBHT, EU:C:2011:687, 51. pont). Következésképpen a Törvényszék mindenesetre nem határozhat arról, hogy fennáll-e a jelen ügyben a felperes védelemhez való jogainak a megsértése, ha a rendes érték számításai hozzáférhetővé tételét olyan indokok alapján tagadják meg, amelyek nem képezték a megtagadás alapját.

152 Annak a megállapításához tehát, hogy a jelen ügyben fennáll-e a védelemhez való jogok megsértése, a Törvényszék az intézmények érvelését csak annyiban veheti figyelembe, amennyiben az alátámasztja a Bizottság által a vizsgálati eljárás során hivatkozott egyetlen indokot. Ezzel szemben, amint arra a fenti 81. pont emlékeztetett, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a védelemhez való joggal kapcsolatos szabálytalanság fennállása csak abban az esetben vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha annak a lehetősége, hogy e szabálytalanság miatt a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, nem zárható ki teljes mértékben. Következésképpen abban az esetben, ha azt kell megállapítani, hogy a Bizottság nem volt jogosult az egyenlő bánásmód tiszteletben tartásának a szükségességére alapított indokra hivatkozni a rendes érték számításai hozzáférhetővé tételének a megtagadása tekintetében, adott esetben meg kell vizsgálni, hogy köteles volt-e e megtagadásra a Tanács által a jelen eljárás keretében hivatkozott valamelyik indok alapján, és így kizárható-e az eljárás eltérő kimenetele.

153 Negyedszer tehát meg kell vizsgálni, hogy a jelen ügy körülményei között a mintába felvett többi exportáló gyártóval szembeni egyenlő bánásmód szükségességére alapított indok igazolhatja-e a rendes érték számításainak a felperes számára történő hozzáférhetővé tételének a megtagadását.

154 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint az a fenti 128. pontban megállapításra került, a felperes mind a vizsgálati eljárás során, mind a jelen eljárás keretében azzal érvelt, hogy a rendes érték számításai tekintetében olyan helyzetbe került, amely objektíve eltérő a többi exportáló gyártó helyzetéhez képest, mivel az analóg ország gyártója külön rá vonatkozó engedélyt adott.

155 A felperes azonban nem vitatja, hogy addig, amíg az analóg ország gyártója a 2013. március 18-i levelében engedélyt adott a Bizottságnak arra, hogy a felperes számára hozzáférhetővé tegye az említett gyártó által az ezen intézménynek szolgáltatott információkat, a rendes érték számításait nem lehetett a felperessel közölni. Különösen nem tűnik ki a dosszié irataiból, hogy a felperes e közlést az említett levelet megelőzően kérelmezte volna.

156 Amint arra a fenti 95. pont emlékeztetett, az intézményeknek az alaprendelet 19. és 20. cikkének kombinált alkalmazása keretében ügyelniük kell az Alapjogi Charta 41. cikkének (4) bekezdésében előírt, a megfelelő ügyintézésre vonatkozó elv tiszteletben tartására, amely elv értelmében mindenkinek joga van többek közt ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei tisztességes módon intézzék (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EBHT, EU:C:2013:513, 155. pont). Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve tiltja, hogy egyrészt azonos tényállásokat eltérő módon, és másrészt eltérő tényállásokat azonos módon kezeljenek anélkül, hogy bármely objektív indokok igazolnák az ilyen bánásmódot (lásd: 2011. október 25-i CHEMK és KF kontra Tanács ítélet, T-190/08, EBHT, EU:T:2011:618, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

157 Az alaprendelet rendelkezéseinek alkalmazása keretében az intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk az egyenlő bánásmód elvét az érdekelt felekkel szemben (lásd: 2013. szeptember 13-i Cixi Jiangnan Chemical Fiber és társai kontra Tanács ítélet, T-537/08, EU:T:2013:428, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez az általános elv konkrétan különös alkalmazást nyer az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése keretében, amely előírja, hogy a megfelelő nagyságú dömpingellenes vámot hátrányos megkülönböztetés nélkül kell kivetni, a forrástól függetlenül.

158 Ugyanakkor az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ha az exportokkal szembeni eltérő bánásmódnak a dömpingellenes vám kivetése tekintetében az alaprendeletben normatív alapja van, objektív indok áll fenn ezen eltérő bánásmódra, így az nem tekinthető az egyenlő bánásmód elve megsértésének (lásd ebben az értelemben: 2002. szeptember 12-i Europe Chemi-Con (Deutschland) kontra Tanács ítélet, T-89/00, EBHT, EU:T:2002:213, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Általánosságban az eltérő bánásmód akkor alapul objektív és észszerű kritériumon, ha kapcsolatban áll a szóban forgó szabályozás által jogszerűen elérni kívánt céllal, illetve arányos az ezen bánásmód által elérni kívánt céllal (lásd: 2014. május 22-i Glatzel-ítélet, C-356/12, EBHT, EU:C:2014:350, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

159 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy amint azt a felperes állítja, a Bizottság által a 2013. március 18. és 21. közötti elektronikus levelezés során képviselt álláspontnak, mely szerint valamely információ bizalmassága nem szüntethető meg egy konkrét érdekelt féllel szemben, nincs alapja az alaprendelet releváns rendelkezéseiben.

160 Először is nem következik az alaprendelet 19. cikke (5) bekezdésének a szövegéből, hogy az információkat szolgáltató személy engedélye, amely szükséges minden olyan információ hozzáférhetővé tételéhez, amelyre vonatkozóan e személy bizalmas kezelés iránti kérelmet terjesztett elő, nem adható meg kizárólag egyetlen vagy több konkrét érdekelt félre vonatkozóan.

161 Ezenfelül az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdésében példálózóan felsorolt bizalmassági indokokból az következik, hogy a dömpingellenes vizsgálat keretében rendelkezésre bocsátott információ bizalmas jellegének az értékelése szükségessé teheti az ezen információ forrását képező személy helyzetének, valamint az információhoz hozzáféréssel rendelkező személyek helyzetének a figyelembevételét. Konkrétan az e rendelkezésben említett egyik indok, amely azon alapszik, hogy ezen információ

hozzáférhetővé tétele jelentős versenyelőnyhöz juttatna egy versenytársat, annak az értékelésével jár, hogy milyen pozícióval rendelkeznek a piacon egyrészt azok a személyek, akik számára e hozzáférhetővé tétel hátrányos lehet, és másrészt azok az érdekelt felek, akik ebből előnyre tehetnek szert, ily módon torzítva a versenyt.

162 A Törvényszék ezért már megállapította, hogy a Bizottságnak az ügy konkrét körülményeire tekintettel, például ideértve a piacon jelenlévő vállalkozások korlátozott számát, és a kérelmezőnek a piacra vonatkozó kiterjedt ismeretét, el kellett kerülnie az olyan adatok hozzáférhetővé tételét, amelyek e vállalkozás számára lehetővé tették volna, hogy abból kereskedelmileg érzékeny információkat következtessen ki, ami az ezen adatokat szolgáltató vállalkozásnak árthatott volna (lásd ebben az értelemben: Ajinomoto és NutraSweet kontra Tanács ítélet, fenti 94. pont, EU:T:1997:209, 86. pont).

163 Igaz, hogy amint az intézmények arra a tárgyaláson rámutattak, az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdésében említett indokok az üzleti titok körébe tartozó információk védelmére vonatkoznak, amelyek a természetüknél fogva bizalmasak, és amelyeket főszabály szerint nem tesznek hozzáférhetővé (lásd ebben az értelemben: 1991. május 7-i Nakajima kontra Tanács ítélet, C-69/89, EBHT, EU:C:1991:186, 112. pont, és Hangzhou Duralamp Electronics kontra Tanács ítélet, fenti 94. pont, EU:T:2013:369, 115. pont).

164 Az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdéséből azonban nem következik, hogy az ilyen információk védelme megkövetelné, hogy főszabály szerint kizárt legyen azok hozzáférhetővé tételének a lehetősége, és következésképpen az ezen információkhoz való hozzáférést kérelmező érdekelt fél egyéni helyzetének az értékelése. Amint ugyanis arra a fenti 94. pont emlékeztet, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az intézmények azon kötelezettsége, hogy biztosítsák az üzleti titok körébe tartozó információ bizalmas kezelését, nem foszthatja meg a többi érintett felet – különösen az exportőröket – az alaprendelet 20. cikkében előírt eljárási garanciáktól, és a számukra az ugyanezen rendelkezésekben elismert jogok lényegi tartalmát nem üresítheti ki (lásd ebben az értelemben: Timex kontra Tanács és Bizottság ítélet, fenti 94. pont, EU:C:1985:119, 29. pont, és Zhejiang Harmonic Hardware Products kontra Tanács ítélet, fenti 94. pont, EU:T:2011:639, 59. pont). Ezenfelül a fenti 105. pontban hangsúlyozottan megállapításra került, hogy az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy a végső tájékoztatást „a bizalmas információk védelmének megfelelő figyelembevételével” kell megadni. Meg kell állapítani, hogy ez a megfogalmazás a Bizottság számára bizonyos mérlegelési mozgásteret hagy annak megállapítása tekintetében, hogy hogyan egyeztethető össze a legmegfelelőbb módon az érdekelt felek tájékoztatáshoz való joga, és az egyes információk bizalmassága.

165 Az intézmények értelmezésének nincs alapja az üzleti titok védelmére vonatkozó ítélkezési gyakorlatban sem. Igaz, hogy ezen ítélkezési gyakorlat szerint az üzleti titok védelme az uniós jog általános elve (lásd: 2012. március 29-i Interseroh Scrap and Metals Trading, C-1/11, EBHT, EU:C:2012:194, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenfelül szintén ezen ítélkezési gyakorlat szerint a torzításmentes verseny fenntartása olyan fontos közérdek, amelynek a védelme igazolhatja az üzleti titoknak minősülő információk hozzáférhetővé tételének a megtagadását (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2008. február 14-i Varec-ítélet, C-450/06, EBHT, EU:C:2008:91, 51. pont). Ugyanakkor bár ezen elvekből az következik, hogy egy közigazgatási vagy bírósági szerv számára lehetségesnek kell lennie annak, hogy megtagadja az ezen érdekek megsértésére alkalmas információk hozzáférhetővé tételét, akár ezen érdekekre hivatkozva az említett hozzáférhetővé tételben érdekelt felek védelemhez való jogaival szemben, ebből nem következik, hogy e szerv ezen okok miatt minden körülmény között köteles lenne az ilyen megtagadásra. Ellenkezőleg, a Bíróság már megállapította, hogy ha az eljárás jellege megkívánja, az üzleti titkot megillető különleges védelem által őrzött érdekeket mérlegelni kell az ezen eljárás tekintetében érdekelt felek védelemhez való jogaival szemben (lásd ebben az értelemben és analógia útján: Varec-ítélet, hivatkozás fent, EU:C:2008:91, 43. és 51. pont). Amint arra a fenti 94. pont emlékeztetett, ez a helyzet a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló dömpingellenes vizsgálati eljárás esetében, amely azzal jár, hogy a Bizottság még az üzleti

titok körébe tartozó információk esetében sem lehet abszolút köteles ezen információk hozzáférhetővé tételére anélkül, hogy értékelné az ügy sajátos körülményeit, és többek között az érintett érdekelt fél sajátos helyzetét.

166 Konkrétan a versenynek a vizsgált piacon való torzulásának az elkerülését érintő cél tekintetében, melyre az intézmények hivatkoznak, emlékeztetni kell arra, hogy bár az, ha a vállalkozások az üzleti titok körébe tartozó – például az árakra vagy az eladásokra vonatkozó – információval rendelkeznek valamely versenytársra vonatkozóan, csökkentheti vagy megszüntetheti a piac működését érintő bizonytalanság fokát, melynek esetlegesen lehet a következménye a vállalkozások közötti verseny korlátozása, az ilyen következmények az ügy sajátos körülményeinek a függvényei (lásd ebben az értelemben: 2009. június 4-i T-Mobile Netherlands és társai ítélet, C-8/08, EBHT, EU:C:2009:343, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

167 Az intézmények által a tárgyaláson előadottakkal ellentétben ez a mérlegelési mozgástér, amely a Bizottságot annak céljából illeti meg, hogy összeegyeztesse az érdekelt felek tájékoztatáshoz való jogát, és a bizalmas információk védelmét, nem korlátozott abban az esetben, ha a szóban forgó érdekelt fél olyan exportáló gyártó, amely nem részesült PGJ-ben, mint a felperes. Igaz, hogy amint a felperes maga is elismerte a tárgyaláson, az olyan exportáló gyártó, amely nem részesült PGJ-ben, nem hivatkozhat megalapozottan a védelemhez való jogainak a megsértésére önmagában azon indokkal, hogy a rendes érték számításait nem tették a számára hozzáférhetővé, mivel e számítások kitakarását igazolja az analóg ország gyártója üzleti titkának a bizalmasságát érintő védelem szükségessége. A piacgazdasággal nem rendelkező országban székhellyel rendelkező, és PGJ-ben nem részesülő exportáló gyártó helyzetének ezek a sajátosságai nem igazolhatják az ilyen exportáló gyártóval szembeni, a többi érdekelt félhez képest eltérő bánásmódot a védelemhez való jogok vonatkozásában. Konkrétan az ilyen exportáló gyártóval szemben – ahogyan a többi érdekelt fél esetében – nem alkalmazható az e számítások hozzáférhetővé tétele iránti kérelmeinek automatikus, az ügy sajátos körülményeinek a vizsgálata nélkül történő elutasítása önmagában amiatt, hogy a hozzáférhetővé tételnek a számára történő biztosítása „szisztematikus egyensúlytalanságot” teremtene az egyfelől a Bizottság és másfelől a vizsgálatban részt vevő olyan vállalkozások között fennálló kapcsolatokban, mint konkrétan a PGJ-ban nem részesülő termelők és az analóg ország gyártója.

168 Végezetül, bár az alaprendelet 20. cikke (2), (3) és (4) bekezdésének a szövegéből az következik, hogy az intézmények minden érdekelt fél számára kötelesek végső tájékoztatást nyújtani a dömpingellenes intézkedés alapjául szolgáló lényeges tényekről és szempontokról, ebből nem következik az, hogy nem lehetséges a számukra az, hogy egy konkrét érdekelt fél számára, aki ezt kérelmezi, hozzáférhetővé tegyenek egy olyan információt, amely e végső tájékoztatásban nem szerepelt, azzal az indokkal, hogy ahhoz minden érdekelt félnek hozzá kell férnie. Mi több, amint a felperes rámutatott a tárgyaláson, a dosszié irataiból az tűnik ki, hogy a végső tájékoztatás tartalmaz egy általános részt, amelyet valamely érintett félnek való továbbításra szántak, valamint egy különös részt, amely a szóban forgó érdekelt félt érintő sajátos kérdésekre vonatkozik. Amint a fenti 133. pontban megállapításra került, a felperessel így közölték a végső tájékoztató dokumentumban azt, hogy a rendelkezésére bocsátották a terméktípusonkénti exportárakra vonatkozó számításokat. Márpedig az ilyen információkat csak a felperesnek továbbított végső tájékoztatás részévé kívánták tenni, mivel azok csupán a felperes egyéni dömpingkülönbözetének a számítását érintik, és nem kívánták a többek között a mintába felvett többi azon kínai exportáló gyártónak továbbított végső tájékoztatásban szerepeltetni, amelynek az egyéni dömpingkülönbözetét a saját exportáraik alapján számították ki.

169 Mi több, az alaprendelet 20. cikkének (2) és (4) bekezdését a fenti 93. pontban felidézett azon ítélkezési gyakorlat fényében kell értelmezni, amely szerint a dömpingellenes vizsgálati eljárás érintett feleinek lehetővé kell tenniük az intézmények számára, hogy értékelhessék azokat a problémákat, amelyeket a számukra rendelkezésre bocsátott információk valamely elemének a hiánya okozhat. *A fortiori* az ilyen érdekelt fél nem hivatkozhat megalapozottan az uniós bíróság előtt arra, hogy valamely információt

nem bocsátottak a rendelkezésére, ha a vitatott dömpingellenes rendelet elfogadásához vezető vizsgálati eljárás során az intézmények előtt nem terjesztett elő semmilyen kérelmet ezen konkrét információ iránt.

170 Következésképpen valamely érdekelt féllel szemben nem tagadható meg az alaprendelet 20. cikkének (2) és (4) bekezdésében említettekhez tartozó információ hozzáférhetővé tétele önmagában amiatt, hogy más érdekelt felek is jogosultak lennének ahhoz hozzáférni, ha ezen utóbbiak nem terjesztettek elő erre vonatkozó kérelmet. A fentiekből következően mindenesetre a Bizottságnak a valamely érdekelt fél által előterjesztett, bizalmas információkhoz való hozzáférés iránti kérelmet ezen utóbbi sajátos helyzete alapján kell értékelnie, függetlenül a többi azon érdekelt fél helyzetétől, akik számára ezen információk hasznosak lennének a védelemhez való jogaik gyakorlásához.

171 A fenti 160-170. pontban kifejtettel ellentétes értelmezés a dömpingellenes eljárásban részt vevő érdekelt felek rendelkezésére álló tájékoztatást főszabály szerint korlátozná, ami nem lenne összeegyeztethető a fenti 92. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében az érdekelt felek védelemhez való jogainak a tiszteletben tartásából származó követelményekkel, mely tiszteletben tartás kötelező az ilyen vizsgálatok keretében, amelyek ezen érdekelt személyeket közvetlenül és személyükben érinthetik, és e személyekre nézve hátrányos következményekkel járhatnak. Konkrétan az olyan helyzetben, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi, az ilyen értelmezés azt jelentené, hogy az exportáló gyártóval szemben szisztematikusan meg kellene tagadni a dömpingkülönbözetének a meghatározásához felhasznált rendes értékre vonatkozó információkat önmagában amiatt, hogy ezeket az információkat más exportáló gyártók dömpingkülönbözetének a meghatározása keretében is felhasználták. Az ilyen értelmezés tehát ahhoz vezetne, hogy ezen exportáló gyártót az esetek többségében olyan információktól fosztaná meg, amelyek alapvető fontosságúak lehetnek a védelemhez való joga tekintetében, tekintettel a rendes érték számításának a dömpingkülönbözete meghatározására gyakorolt hatására.

172 Mi több, nem vitatott, hogy a Bizottság a szóban forgó vizsgálati eljárás keretében az egyik uniós termelőnek olyan információt továbbított, amelyet a számára a China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters (CCCMC) bizalmasan bocsátott rendelkezésre, az utóbbi külön engedélyével. A Tanács azon érve, amely szerint ez az információ nem volt bizalmas jellegű az említett gyártó vonatkozásában, mivel a tartalma e gyártó társaságára vonatkozott, és az hasznos volt az érdekeinek a védelme tekintetében, e példa relevanciáját erősíti meg. Ez a példa ugyanis alátámasztja a fenti 160-170. pontban kifejtett értelmezést, amely szerint nem kizárható, hogy valamely bizalmas információt hozzáférhetővé lehet tenni az azt szolgáltató személy konkrét felhatalmazásával egy meghatározott érdekelt fél számára, ha a bizalmasság által védett érdekeknek és a szóban forgó személy védelemhez való jogainak a mérlegelését követően a Bizottságnak azt kell megállapítania, hogy az információt hozzáférhetővé kell tenni.

173 A jelen ügyben a fenti 159-172. pontban hivatkozott indokok alapján a Bizottság által előterjesztett azon tény, hogy a szóban forgó rendes érték számításait nem csak a felperes dömpingkülönbözetének a meghatározásához használták fel, hanem a mintába felvett többi kínai exportáló gyártó dömpingkülönbözetének a kiszámításához is, nem igazolhatja önmagában az említett hozzáférhetővé tételt.

174 Egyrészt ugyanis az ilyen indok valójában azt jelenti, hogy a felperes védelemhez való jogainak a gyakorlása a mintába felvett többi exportáló gyártó védelemhez való jogai gyakorlásának a függvénye lesz, ami a fenti 171. pontból is következően e védelemhez való jogok olyan korlátozását jelenti, amely ellentétes mind az alaprendelet 19. és 20. cikkének a szövegével, mind pedig annak céljaival.

175 Ezt az értelmezést alátámasztja a Tanács által hivatkozott azon érv is, amely szerint a rendes érték számításainak a kizárólag a felperes részére való hozzáférhetővé tétele, anélkül, hogy azok a mintába felvett többi kínai exportáló gyártó számára is hozzáférhetővé válnának, azzal a hatással járna, hogy a felperes az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdése értelmében jelentős versenyelőnyre tenne szert az

utóbbiakhoz képest. Ez az érv ugyanis annak az állítását jelenti, hogy az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi az intézmények számára, hogy valamely érdekelt féllel szemben megtagadják az információk hozzáférhetővé vételét önmagában azon indok alapján, hogy az előbbi versenytársainak minősülő többi érdekelt fél, akiknek szükségük lenne ezekre az információkra a védelemhez való jogaik gyakorlásához, azokhoz nem férhetnek hozzá. A Bizottság így valamely információ hozzáférhetővé tételét még abban az esetben is megtagadhatná, ha a rendelkezésére álló elemekből egyébként nem következik, hogy ez az információ jelentős, olyan előnyt biztosítana a szóban forgó érdekelt fél számára, amely érinthetné az ezen információ által érintett piacon a versenyt, amint a jelen ügyben az indiai piac esetében. A Bizottság hivatkozhatna továbbá az említett érintett fél által az uniós piacon megszerzett versenyelőnyre az olyan egyéb exportáló gyártókhoz képest, amelyeknek ezen információra szükségük van a védelmük biztosításához. Ez az érv tehát azt erősíti meg, hogy az intézmények az alaprendeletet úgy értelmezik, hogy az érdekelt felek védelemhez való jogai főszabály szerint korlátozhatóak azon lehetőség függvényében, amellyel a többi érdekelt fél rendelkezik arra vonatkozóan, hogy maguk is gyakorolják a védelemhez való jogaikat, amely értelmezés a fenti 171. és 174. pontban kifejtett indokok miatt nem elfogadható.

176 Másrészt meg kell állapítani, hogy igaz, hogy ezekkel az exportáló gyártókkal szemben az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdése alapján egyénileg meghatározott dömpingkülönbözet alapján dömpingellenes vámot állapítottak meg, ahogyan a felperessel szemben is. Amint tehát a Bizottság a 2013. március 21-i levelében közölte, az analóg ország gyártója által szolgáltatott adatok alapján meghatározott rendes érték számításaira vonatkozó információk ezen exportáló gyártók közül valamennyit érintik. Amint azonban az intézmények megerősítették a tárgyaláson, a mintába felvett többi kínai exportáló gyártó a felperessel ellentétben nem terjesztett elő kérelmet aziránt, hogy a rendes érték e számításait a számukra hozzáférhető tegyék. Következésképpen, amint az a fenti 169. és 170. pontból következik, ezen utóbbiaknak az e számításokhoz való hozzáféréséhez fűződő jogára nem lehet hivatkozni a felperessel szemben.

177 Mi több, meg kell állapítani, hogy amint azt a felperes állítja, az, hogy a számára az analóg ország gyártója engedélyt adott arra, hogy hozzáférhessen az utóbbi azon adataihoz, amelyeken a rendes érték számításai alapulnak, objektíve megváltoztatja a helyzetét e számítások bizalmassága tekintetében a mintába felvett többi kínai exportáló gyártóhoz képest.

178 Nem vitatott ugyanis, hogy a mintába felvett többi kínai exportáló gyártó a felperessel ellentétben nem kapott engedélyt az analóg ország gyártójától arra, hogy hozzáférhessenek az általa a Bizottságnak a rendes érték kiszámítása céljából szolgáltatott adatokhoz. Márpedig az alaprendelet 19. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy ilyen engedély hiányában az intézmények nem tehetnek hozzáférhetővé olyan információt, amelynek a bizalmas kezelését az azt szolgáltató személy kérte. Ezzel szemben, amint az a fenti 164-168. pontban megállapításra került, az alaprendelet 19. cikke (1) bekezdésének és 20. cikke (4) bekezdésének a szövegéből az ítélkezési gyakorlattal összefüggésben értelmezve az következik, hogy az intézmények még a többek közt az üzleti titok körébe tartozó bizalmas információk esetében is rendelkeznek bizonyos mérlegelési mozgástérrel, ami különösen magában foglalja az e bizalmasság által védett érdekeknek, valamint az ezen információ hozzáférhetővé tételét kérelmező érdekelt személyek védelemhez való jogainak az egymással szembeni mérlegelését. Igaz, hogy a felperes állításaival ellentétben az analóg ország gyártójának az engedélye nem biztosít a számára jogosultságot az általa kérelmezett információkhoz való hozzáférése. Ez azonban nem változtat azon, hogy a felperes a mintába felvett többi kínai exportáló gyártóval ellentétben ezen engedély alapján legalábbis jogosult volt arra, hogy a kérelmének a megalapozottságát a védelemhez való jogainak és bizalmasság által védett érdekeknek az egymással szemben való mérlegelése alapján megvizsgálják.

179 Az intézmények által a fent említett engedély hatályának a vitatása céljából előterjesztett érvek nem tehetik kérdésessé ezt a megállapítást.

180 Először is az a körülmény, hogy az analóg ország gyártójának az engedélye a meghatározás szerint a Bizottságnak szolgáltatott információkra vonatkozott, és nem a rendes értéknek az ezen információk alapján való kiszámítására, irreleváns. Amint ugyanis maga a felperes is megállapította a válaszban, a rendes érték számításai bizalmasságának a vizsgálati eljárás során történő megőrzése az analóg ország gyártója által szolgáltatott, e számítások alapjául szolgáló adatok bizalmasságán alapszik. A Bizottság így a 2013. március 18. és 21. közötti elektronikus levelezés során nem tett különbséget e számítások bizalmassága, valamint az azok alapjául szolgáló adatok bizalmassága között a felperes által az említett számítások hozzáférhetővé tétele iránt előterjesztett kérelem megtagadásakor (lásd a fenti 38. és 138. pontot). Mi több, a Bizottság még a végső tájékoztatás továbbításának a szakaszában is pontosan kifejtette azt, hogy a rendes érték számításait kitakarta az analóg ország gyártója által szolgáltatott információk bizalmassága védelmének a szükségessége miatt (lásd a fenti 133. pontot).

181 Ezenfelül az intézmények azon érvét, amely szerint a bizalmas információkat szolgáltató személy engedélye, amelyet az alaprendelet 19. cikkének (5) bekezdése említ, nem vonatkozhat a természetüknél fogva bizalmas információkra, szintén el kell utasítani. Amint ugyanis az a fenti 139-143. pontból következik, az analóg ország gyártója által adott engedély hatályának ez az értelmezése nem ugyanazon az előfeltevésen alapszik, mint amelyre a Bizottság hivatkozott a 2013. március 18. és 21. közötti elektronikus levelezés keretében, és valójában összeegyeztethetetlen ezen utóbbival. Ezzel az érvvel az intézmények valójában a Törvényszéket arra kérik, hogy a saját értelmezését helyettesítse be a Bizottság által a vizsgálati eljárás során alkalmazott értelmezés helyére, mely kérésnek a Törvényszék a fenti 150. és 151. pontban kifejtett indokok miatt nem tehet eleget.

182 Még ha a Bizottság mindenesetre úgy is vélte volna a vizsgálati lejárás szakaszában, hogy az analóg ország gyártójának az engedélye nem volt alkalmazható a természetüknél fogva bizalmas információkra, ez az álláspont nem elfogadható.

183 Egyrészt ugyanis az alaprendelet 19. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy ez e rendelkezésben említett engedély minden olyan információra vonatkozik, amelyre vonatkozóan bizalmas kezelés iránti kérelmet terjesztettek elő, és nem csak azokra az információkra, amelyek tekintetében e bizalmas kezelést indokoltnak tartották, mely információkra alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdése vonatkozik.

184 Ezt az értelmezést támasztja alá az is, hogy az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdése szerint, ha a szóban forgó személy nem kíván lemondani a bizalmas kezelésről, mely iránti kérelme nem indokolt, a hatóságok tekintetében ennek az az egyetlen következménye, hogy az érintett információt nem használják. A szóban forgó személy engedélyének a hiánya tehát még ebben az esetben is akadályozza az említett információ hozzáférhetővé tételét.

185 Az intézmények érvelésével ellentétben az alaprendelet 19. cikkében említett engedély alkalmazási köre tehát valójában tágabb, és nem szűkebb, mint az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdésében említetté.

186 Másrészt az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdésében a természeténél fogva bizalmas és az információkat szolgáltató személy külön kérelme alapján bizalmas információk között alkalmazott különbségtétel nem rendelkezhet olyan terjedelemmel, mint amelyet az intézmények annak szánnak. Igaz, hogy az értelmezhető úgy, hogy lehetővé teszi az illetékes hatóságok számára azt, hogy az első kategóriát abban az esetben is védjék, ha e tekintetben nem nyújtottak be külön kérelmet. A természetüknél fogva bizalmas információk ezen kategóriája azonban magában foglalhat olyan információkat is, amelyek tekintetében egyébiránt az azokat szolgáltató személy a bizalmas kezelés iránti külön kérelmet terjesztett elő.

187 Igaz, hogy különösen az üzleti titok különleges védelmére vonatkozó, és a fenti 165. pontban felidézett elvekre tekintettel a természetüknél fogva bizalmas információk bizalmassága alapvetően az illetékes hatóság erre vonatkozó objektív értékelésétől függ, így lehet, hogy az azokra vonatkozó bizalmas kezelés iránti kérelem nem bizonyul meghatározónak. Ugyanakkor ebből *a contrario* nem vonható le az a következtetés, hogy az ezen információkat szolgáltató személy engedélye irreleváns az illetékes

hatóság azon döntés tekintetében, hogy hozzáférhetővé tegye-e ezeket az információkat. A fenti 164-168. pontból az következik ugyanis, hogy az ilyen, természetüknél fogva bizalmas információk hozzáférhetővé tétele bizonyos esetekben nem kizárható. Ilyen körülmények között az, ha az ezen információt szolgáltató személy engedélyt adott a hozzáférhetővé tételre, szükségszerűen releváns, mivel, amint a fenti 178. pontban kifejtésre került, az alaprendelet 19. cikke (5) bekezdésének a szövegéből az következik, hogy az intézmények a szóban forgó információt csak ilyen engedély megléte esetén tehetik hozzáférhetővé.

188 Ezt az értelmezést alátámasztja a dömpingellenes megállapodás 6.5 cikkének a szövege, amelyet lényegében átvesz az alaprendelet 19. cikke, amely szerint a vizsgálati hatóságnak bizalmas információkat szolgáltató személy engedélye a természetüknél fogva bizalmas információkra és olyan információkra is vonatkozik, amelyeket „a vizsgálatban érintett felek ilyenként bocsátottak rendelkezésre”. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a WTO szabályainak a végrehajtása keretében az Unió által kötött nemzetközi megállapodásoknak az uniós másodlagos jog szabályaival szembeni elsőbbsége azt követeli meg, hogy az utóbbiakat a lehető legnagyobb mértékben ezen megállapodásokkal összhangban értelmezzék (lásd: 2011. november 10-i X és X BV ítélet, C-319/10 és C-320/10, EU:C:2011:720, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez az ítélkezési gyakorlat különösen alkalmazandó a dömpingellenes ügyekben, ha bebizonyosodik, hogy az alaprendelet vizsgált rendelkezését a dömpingellenes megállapodás keretében vállalt konkrét kötelezettség végrehajtása céljából fogadták el (lásd ebben az értelemben: Nakajima kontra Tanács ítélet, fenti 163. pont, EU:C:1991:186, 29-31. pont; 2003. január 9-i Petrotub és Republica kontra Tanács ítélet, C-76/00 P, EBHT, EU:C:2003:4, 55-57. pont).

189 A Tanács által a tárgyaláson előadottakkal ellentétben az ezen ítélkezési gyakorlatnak az alaprendelet 19. cikkének a dömpingellenes megállapodás 6.5 cikke alapján történő értelmezése vonatkozásában való alkalmazását nem teszi kétségessé a 2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet (C-21/14 P, EBHT, EU:C:2015:494). Ezen ítélet 47-53. pontjából ugyanis az következik, hogy a Bíróság abban annak a megállapítására szorítkozott, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdésében az tükröződik, hogy az uniós jogalkotó a szabályozási hatáskörét oly módon gyakorolta, hogy az uniós jogrend saját megközelítését alkalmazta, és következésképpen az uniós jogalkotó azon szándéka, hogy e rendelkezés elfogadásával a dömpingellenes megállapodás 2. cikkében foglalt konkrét kötelezettségeket kívánta volna végrehajtani, nem állapítható meg (Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, hivatkozás fent, EU:C:2015:494, 47-53. pont). Ezzel szemben a Bíróság ebben az ítéletben nem határozott abban a kérdésben, hogy az alaprendelet 19. cikke az uniós jogrend saját, a dömpingellenes megállapodástól elkülönülő megközelítésének az alkalmazására irányuló szándékot fejez-e ki.

190 Márpedig az alaprendelet 19. cikkének (1) és (5) bekezdéséből, melyek átveszik a dömpingellenes megállapodás 6.5 cikkének fogalmait, az következik, hogy az uniós jogalkotó e rendelkezésekben azt a szándékát nyilvánította ki, hogy a dömpingellenes megállapodás e rendelkezéséből származó konkrét kötelezettségeket kíván végrehajtani. Az, hogy az uniós jogalkotó azt választotta, hogy a dömpingellenes megállapodás 6.5 cikkétől eltérő struktúrát fogad el, többek között oly módon, hogy e cikk két részét a 19. cikk két különböző bekezdésében veszi át, önmagában nem jelezheti az uniós jogalkotó azon szándékát, hogy az uniós jogrend saját, a dömpingellenes megállapodástól különálló megközelítését kívánja elfogadni. Az ilyen választás ugyanis azon mérlegelési mozgástér keretébe illeszkedik, amely az uniós jogalkotót illeti meg a dömpingellenes megállapodás 6.5 cikkéből származó kötelezettségek végrehajtása tekintetében, így az nem képezheti az akadályát annak, hogy az alaprendelet 19. cikkének (1) és (5) bekezdését a dömpingellenes megállapodás e cikke alapján értelmezzék.

191 Végezetül, bármely módon is értelmezhetőek az említett rendelkezések, nem fogadható el az intézmények azon érvelése sem, amely szerint az analóg ország gyártója által a felperesnek adott engedély a fenti 158. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében nem minősül objektív kritériumnak, hanem az az érdekelt féltől származó szubjektív kritérium, és ezért az elégtelen az eltérő bánásmód igazolásához. Egyrészt ugyanis ez az érv valójában csak azt támasztja alá, hogy az analóg

ország gyártója által adott engedély nem módosíthatja az általa szolgáltatott információnak az üzleti titok jellegéből adódó, természeténél fogva bizalmas jellegét, amely érvnek a fenti 180-190. pontban kifejtett indokok miatt nem lehet helyt adni.

192 Másrészt és mindenesetre még ha ezzel az érvvel az intézmények arra is kívánnak hivatkozni, hogy ezen engedélyt az analóg ország gyártója nem a szóban forgó információknak a felperes tekintetében fennálló bizalmas jellegének az objektív értékelése alapján adta meg, hanem a felperessel mint a kereskedelmi partnerével szemben fennálló szubjektív kapcsolata alapján, ezt az érvet megalapozatlanság miatt akkor is el kell utasítani. Amint ugyanis az alaprendelet 19. cikke (5) bekezdésének a szövegéből következik, a bizalmas információkat szolgáltató személy engedélyének az indokai, melyeket e rendelkezés említ, irrelevánsak az engedély terjedelme tekintetében. Amint ugyanis a fenti 178. pont megállapította, e rendelkezés az intézményeket arra kötelezi, hogy az említett információk hozzáférhetővé tételét tagadják meg abban az esetben, ha ezen engedélyt nem adták meg, függetlenül attól, hogy egyébként milyen körülmények állnak fenn. Ezen engedélynek az ezen rendelkezésben előírt egyetlen különleges feltétele az, hogy külön, azaz kifejezett engedélyről legyen szó. Következésképpen annak feltételezése esetén, hogy a jelen ügyben az analóg ország gyártója a felperesnek az általa a Bizottság rendelkezésére bocsátott információkhoz való hozzáférésre az e vállalkozással fennálló kereskedelmi partneri kapcsolata alapján adott engedélyt, ez a körülmény nem képezheti akadályát annak, hogy ezt az engedélyt olyan jellegűnek tekintsék, amely a felperest objektíve eltérő helyzetbe hozza a mintába felvett többi kínai exportáló gyártóhoz képest. A Tanács állításával ellentétben tehát nem kifogásolható a felperessel szemben, hogy az állítólagos „szisztematikus egyensúlyt”, amelyet az alaprendelet létrehozott, kétségessé kívánta tenni azáltal, hogy olyan, bizalmas információkhoz való hozzáférésre vonatkozó engedélyre hivatkozik, amelyet az analóg ország gyártója a számára kizárólag a kereskedelmi partneri kapcsolatuk alapján adott meg.

193 Mindezek alapján a fentiekből az következik, hogy a Bizottság tévesen hivatkozott az egyenlő bánásmód tiszteletben tartásának a szükségességére alapított indokra a felperesnek a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránti kérelmének a megtagadása tekintetében. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság e határozat meghozatalával megsértette a felperes védelemhez való jogait. Amint ugyanis a fenti 136. pontban megállapításra került, nem vitatott, hogy e számítások a jelen ügyben az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése értelmében vett lényeges szempontoknak minősülnek, amelyek közölhetőek a felperessel annak érdekében, hogy hasznos módon ismertethesse a végleges intézkedések elfogadására vonatkozó álláspontját. A Bizottság által az e számításokhoz való hozzáférés megtagadása céljából hivatkozott indok téves jellege tehát önmagában e jogok megsértésének minősül, amelyet a fenti 150. és 151. pontban kifejtett indokok miatt nem orvosolhat a megtagadásra vonatkozó, az intézmények által a jelen eljárás keretében hivatkozott egyéb indokok fennállása.

194 Ugyanakkor ötödször a fenti 81. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat alapján ellenőrizni kell, hogy lehet-e az, amint azt a felperes állítja, hogy a fenti 193. pontban megállapított szabálytalanság miatt a közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna, ily módon konkrétan érintve a felperes védelemhez való jogait. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a felperes nem köteles bizonyítani azt, hogy az intézmények határozata eltérő lett volna, hanem csak azt kell bizonyítania, hogy ez a lehetőség nem zárható ki teljes mértékben, mivel a megállapított szabálytalanság hiányában a felperes jobban tudta volna biztosítani a védelmét (Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, fenti 62. pont, EU:C:2009:598, 81. és 94. pont, és Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NRTP, fenti 81. pont, EU:C:2012:78, 78. és 79. pont).

195 A jelen ügyben a felperes e tekintetben azzal érvel, hogy a fenti 193. pontban megállapított szabálytalanság hiányában az eljárásnak eltérő lehetett volna a kimenetele, mivel a megállapításokat részletesen elemezte volna, és e számításokra vonatkozóan észrevételeket tett volna. Ezenfelül az álláspontja szerint megállapíthatta volna a hibákat, és kiemelhetett volna a kérelmezetteken túlmenő egyéb kiigazításokat.

196 Először is meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság mindenképpen köteles volt-e elutasítani a felperesnek a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránti kérelmét az intézmények által a jelen eljárás keretében hivatkozott, és a fenti 142. és 143. pontban kifejtett indokok valamelyike alapján. Amint ugyanis a Bíróság már megállapította, annak a lehetőségét, hogy a vizsgálati eljárás kimenetele a fenti 193. pontban megállapított szabálytalanság hiányában eltérő lehetett volna, ki kell zárni abban az esetben, ha az alaprendelet vonatkozó rendelkezései mindenképpen tiltják a Bizottság számára, hogy helyt adjon a felperes kérelmének (lásd ebben az értelemben és analógia útján: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, fenti 62. pont, EU:C:2009:598, 109. pont). Másként fogalmazva ellenőrizni kell, hogy a Bizottság által a jelen ügyben tévesen hivatkozott, az egyenlő bánásmódra alapított indok téves jellegétől függetlenül nem volt-e a Bizottság mindenképpen abban a helyzetben, hogy semmilyen mérlegelési mozgástérrel nem rendelkezett a felperes által a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránt előterjesztett kérelemnek való helyt adás tekintetében, akár azért, mert ezek az alaprendelet 19. cikkének (5) bekezdése értelmében belső dokumentumoknak minősülnek, akár azért, mert ugyanezen cikk (1) bekezdése értelmében a természetüknél fogva bizalmas információk.

197 Meg kell azonban állapítani, hogy a jelen ügyben nem erről van szó.

198 Egyrészt meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 19. cikkének (5) bekezdése lehetővé teszi az intézmények számára, hogy belső dokumentumokat hozzáférhetővé tegyenek abban az esetben, ha a hozzáférhetővé tételüket e rendelet kifejezetten előírja. Konkrétan a bizalmasság és az érdekelt felek tájékoztatáshoz való joga követelményeinek az összeegyeztetésére irányuló cél fényében, melyet a fenti 94. cikkben felidézett ítélkezési gyakorlat mondott ki, meg kell állapítani, hogy a belső dokumentumok hozzáférhetővé tételét az alaprendelet e rendelkezés értelmében kifejezetten előírja abban az esetben, ha e dokumentumok az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése értelmében vett lényeges szempontokat tartalmaznak. Márpedig a jelen ügyben, amint az a fenti 136. pontban megállapításra került, nem vitatott, hogy a rendes érték számításai az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése értelmében vett lényeges szempontoknak minősülnek, melyek a felperes számára hozzáférhetővé tehetők. Mi több, nem vitatott az sem, hogy amint azt az intézmények a tárgyaláson elismerték, ha a rendes érték számításai a felperes belföldi árain alapulnának, abban az esetben, ha PGJ-ben részesült volna, a Bizottság a számára hozzáférhetővé tehette volna e számításokat. Következésképpen abban az esetben, ha ezeknek a számításoknak az alaprendelet 19. cikkének (5) bekezdése értelmében vett belső dokumentumként való minősítése jogilag helyes, ez a minősítés mindenesetre nem járhatott volna azzal a következménnyel a jelen ügyben, hogy a Bizottság számára tilos a rendes érték számításainak a felperes számára való hozzáférhetővé tétele.

199 Másrészt, amint az a fenti 164. és 165. pontban megállapításra került, sem az alaprendelet 19. cikkének a dömpingellenes vizsgálat során felhasznált információk bizalmassága által biztosított érdekek védelmét célzó konkrét rendelkezéseiből, sem pedig az ítélkezési gyakorlatból nem következik, hogy az üzleti titoknak minősülő információk védelme megköveteli azt, hogy ezen információknak az érdekelt felek számára való hozzáférhetővé tételét főszabály szerint, a körülményektől függetlenül kizárják. Konkrétan értékelni kell az érdekelt fél egyéni helyzetét ezen információk viszonylatában, és különösen értékelni kell, hogy az érdekelt fél milyen helyzetben van a vizsgált piacon az ezen információkat szolgáltató személy helyzetéhez képest. Ezenfelül az üzleti titok védelme által képviselt érdekeket mérlegelni kell az érdekelt felek védelemhez való jogaival szemben.

200 Következésképpen a jelen ügyben az, hogy az analóg ország gyártója által szolgáltatott információk üzleti titkok, önmagában nem elég annak a megállapításához, hogy a Bizottság mindenképpen köteles volt arra, hogy a felperes által a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránt előterjesztett kérelmet elutasítsa. Ezt a következtetést nyilvánvalóan nem teheti kérdésessé az intézmények azon érve, amely szerint abban az időpontban, amikor a Bizottság elutasította a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránt előterjesztett kérelmet, nem ismerte azoknak az információknak a terjedelmét, amelyeket maga az analóg ország gyártója szolgáltatott a felperesnek. E tekintetben ugyanis elegendő azt megállapítani, hogy mint azt ráadásul a tárgyaláson a felperes is hangsúlyozta, az

analóg ország gyártója a 2013. március 18-i levelében (lásd a fenti 35. pontot) közölte, hogy maga továbbítja a felperesnek azokat az információkat, amelyeknek a felperes számára való hozzáférhetővé tételére a Bizottságnak engedélyt adott. Következésképpen semmi nem akadályozta azt, hogy a Bizottság ettől az időponttól kezdve arra kérje a felperest, hogy az továbbítsa a számára az analóg ország gyártója által megküldött dokumentumokat annak érdekében, hogy az említett intézmény ellenőrizhesse az akkoriban a felperes rendelkezésére álló információk terjedelmét.

201 Szintén előzetesen el kell utasítani a Tanács azon érvét, amely szerint mivel a felperes nem terjesztett elő kérelmet aziránt, hogy a meghallgatási tisztviselő ellenőrizze az adatokat és a Bizottság számításait, a felperes nem bizonyítja, hogy az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.

202 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 37. pontban említett 2012/199 határozat 15. cikke azt írja elő, hogy az érdekelt fél kérésére a meghallgató tisztviselő megvizsgálhatja a természetüknél fogva bizalmas jellegű, összefoglalásra nem alkalmas, az adott érdekelt fél számára nem hozzáférhető információkat annak érdekében, hogy ellenőrizze, miként használták fel azokat a vizsgálatért felelős bizottsági szolgálatok. Ez a rendelkezés ezenfelül előírja, hogy a meghallgató tisztviselő tájékoztatja a kérelmet előterjesztő érdekelt felet arról, hogy álláspontja szerint az adott féltől visszatartott információ releváns-e az adott fél védekezése szempontjából, és adott esetben a vizsgálatot végző szolgálatok helyesen vették-e figyelembe az információkat a tényekben és megfontolásokban, amelyekre következtetéseiket alapozták.

203 Márpedig az, hogy a felperes nem fordult a meghallgatási tisztviselőhöz annak érdekében, hogy az elvégezze a 2012/199 határozat 15. cikkében előírt ellenőrzést, a jelen ügyben irreleváns. Amint ugyanis e rendelkezésnek a fenti 202. pontban ismertetett tartalma mutatja, e rendelkezés csupán azokat az információkat érinti, amelyek a meghallgatási tisztviselőhöz forduló érdekelt fél tekintetében természetüknél fogva bizalmasak, és amelyekhez emiatt e fél nem jogosult hozzáférni. Márpedig, amint az a fenti 193. pontban megállapításra került, a Bizottság semmilyen érvényes indokra nem hivatkozott a rendes érték számításainak a felperes tekintetében fennálló bizalmas jellegének az igazolása céljából. E körülmények között a felperessel szemben nem lehet kifogásolni azt, hogy nem kérelmezte a meghallgatási tisztviselőnél, hogy ellenőrizze e számításokat.

204 Ezenfelül meg kell vizsgálni, hogy az információk azon szintjéhez képest, amellyel a felperes abban az időpontban rendelkezett, amikor a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránti kérelmét elutasították, azaz 2013. március 21-én, az e számításokhoz való hozzáférés lehetetővé tette volna-e számára, amint állítja, hogy további észrevételeket tegyen, különösen ideértve a hibák azonosítását, vagy új kiigazítások javaslatát, és így az eljárás kimenetele eltérő lehetett volna-e.

205 Amint ugyanis a fenti 26., 27. és 32-34. pontból kitűnik, a Bizottság által a vizsgálati eljárás során hozzáférhetővé tett információk viszonylag pontos tájékoztatást tartalmaznak a rendes érték meghatározására alkalmazott eljárást és a felperes exportra való értékesítésére vonatkozó terméktípusonkénti, a rendes érték számításaihoz hasonlított adatokat illetően. Ezenfelül, amint arra a fenti 35. pont emlékeztetett, az analóg ország gyártója megküldte a felperes számára az általa a Bizottságnak szolgáltatott, és a Bizottság által a belső érték számításához alapul vett belső információkat, különösen a számviteli adatokat, és az indiai piacon alkalmazott áraira vonatkozó részletes adatokat.

206 Ezen elemek alapján, valamint figyelembe véve ezenfelül azt a gazdasági és számviteli szakértelmet, amellyel a felpereshez hasonló vállalkozás általában rendelkezik, a felperes elvben képes volt arra, hogy a rendes érték tekintetében elvégezze a saját számításait, és a végeredményt ahhoz a rendes értékhez hasonlítsa, amelyet ugyanezen adatok alapján a Bizottságtól kapott. Mivel ezenfelül a végső tájékoztató dokumentumban a felperessel közölték a Bizottság által terméktípusonként, az exportra való értékesítés tekintetében végzett számításokat, a felperes abszolút képes volt arra, hogy terméktípusonként elvégezze a dömpingkülönbözetére vonatkozó saját számításait, amit egyébiránt a tárgyaláson el is ismert.

207 Mindezek mellett meg kell állapítani, hogy a rendes értéknek a Bizottság általi számításainak a rendelkezésre bocsátása nyilvánvalóan jelentős nyereséget jelentett volna a felperes számára az információk tekintetében, amely a jelen ügy körülményeire tekintettel lehetővé tette volna a számára, hogy az általa előterjesztetteknél relevánsabb észrevételeket tegyen.

208 Először is az, ha az érdekelt felek a Bizottság részletes számításaival rendelkeznek, és nem csupán az e számításokhoz felhasznált részletes adatokkal, nyilvánvalóan általánosságban lehetővé teszi a számukra, hogy a védelmük érdekében hasznosabb észrevételeket tegyenek. Ebben az esetben ugyanis pontosan ellenőrizni tudják azt, hogy a Bizottság hogyan használta fel ezeket az adatokat, és azokat összehasonlíthatják a saját számításaikkal, ami lehetővé teheti a számukra a Bizottság által esetlegesen vétett azon hibák azonosítását, amelyek egyébként nem észlelhetők. Ezenfelül az intézmények gyakorlata azt mutatja, hogy maguk is úgy vélik, hogy az, ha az érdekelt felek a dömpingkülönbözetük meghatározását érintő részletes számításokkal rendelkeznek, lehetővé teszi a számukra a védelemhez való jogaik hasznos gyakorlását. Amint ugyanis a Törvényszék kérdésére a tárgyaláson elismerték, az intézmények az exportáló gyártóknak rendszeresen a rendelkezésére bocsátják a rendes érték részletes számításait, ha azok ezen exportáló gyártók belföldi értékesítésein alapulnak. Ugyanígy, amint arra a fenti 205. pont emlékeztetett, bár a Bizottság a felperes tekintetében bizalmassági okokból kitakarta a rendes érték terméktípusonkénti számításait, a rendelkezésére bocsátotta az exportárak terméktípusok szintjén végzett számításait.

209 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy a jelen ügy különleges körülményei között az, hogy a felperes nem férhetett hozzá a rendes érték számításaihoz, jelentősebb mértékben korlátozta a releváns észrevételek előterjesztésére vonatkozó képességét ahhoz a helyzethez képest, amely akkor állt volna fenn, ha e számításokkal rendelkezhetett volna.

210 Egyrészt ugyanis a felperes csupán korlátozott határidővel rendelkezett arra, hogy az analóg ország gyártójának az adatait felhasználja. Amint ugyanis arra a fenti 35. pont emlékeztetett, az analóg ország gyártója engedélyt adott a Bizottságnak arra, hogy ezeket az adatokat hozzáférhetővé tegye, és azokat egyidejűleg 2013. március 18-án megküldte a felperesnek. Ezenfelül ugyanezen a napon a felperes kérelmet terjesztett a Bizottság elé a rendes érték számításaihoz való hozzáférés iránt. Következésképpen, mivel a Bizottság által az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdése alapján az észrevételek előterjesztésére vonatkozóan az érdekelt felek számára meghatározott határidő 2013. március 25-én lejárt, a felperes csupán legfeljebb hét nappal rendelkezett arra, hogy az analóg ország gyártójának az adatait felhasználja. Ezen határidőn belül a felperes nyilvánvalóan nehezen rekonstruálhatta a rendes értéknek még csupán egy részét is, tekintettel arra, hogy – amint maga is hangsúlyozta a tárgyaláson – a dömpingkülönbözet meghatározásához igen nagy számú terméktípust vettek figyelembe. A felperes által a tájékoztató dokumentumra vonatkozóan 2013. március 25-én tett észrevételek nem vitatott információi szerint ugyanis ez a szám 1645 volt (lásd a fenti 40. pontot). Következésképpen, ha a felperesnek ugyanezen határidőn belül a rendelkezésére álltak volna a rendes értéknek a Bizottság által végzett számításai, azonosíthatott volna bizonyos hibákat vagy a Bizottság számításai és a saját számításai között fennálló bizonyos eltéréseket, vagy legalábbis azokat kellő időben azonosíthatta volna.

211 Másrészt, amint azt a felperes lényegében a tárgyaláson hangsúlyozta, az, hogy a jelen ügyben nem rendelkezett bizonyos információkkal a számítás módszerét illetően, releváns annak értékelése tekintetében, hogy az eljárás kimenetele eltérő lehetett volna-e abban az esetben, ha a Bizottság a rendes érték számításait hozzáférhetővé tette volna. Amint ugyanis a fenti 119. és 120. pontban megállapításra került, a felperes 2013. március 18-án csupán általános ismeretekkel rendelkezett a meg nem feleltethető terméktípusok rendes értékének a kiszámításához alkalmazott módszert illetően. Ebben az időpontban különösen nem volt tudomása arról, hogy a Bizottság milyen referenciapiacot és referenciaárakat használt az e terméktípusok rendes értékére vonatkozó, amiatt szükséges kiigazítás piaci értékének a kiszámításához, hogy e terméktípusok, valamint a megfelelő terméktípusok között fizikai különbségek álltak fenn. Márpedig amint a fenti 120. pontban meghatározásra került, az ilyen meg nem feleltethető terméktípusok egyrészt a dömpingkülönbözet kiszámításához figyelembe vett,

exportra értékesített összes terméktípus 83%-át képviselik, és másrészt az exportra való értékesítések terjes mennyiségének több mint 40%-át teszik ki. Ha a felperesnek rendelkezésére álltak volna a rendes érték terméktípusonkénti számításai, legalábbis észrevételeket tehetett volna azokra az eredményekre, amelyeket ez a módszer eredményezett. A felperes tehát adott esetben ezeket az eredményeket összehasonlíthatta volna a valamely más módszer alkalmazásával meghatározott saját eredményeivel. Emiatt pontosabb módon vitathatta volna a Bizottság által alkalmazott módszert, és így nagyobb esélye lett volna arra, hogy az észrevételeit a Bizottság figyelembe vegye, ami a jelen ügyben nem történt meg.

212 Végezetül, amint arra maga a felperes emlékeztetett a tárgyaláson, a vizsgálati eljárás során számos észrevételt terjesztett elő a már a rendelkezésére bocsátott információk alapján, melyek közül bizonyosak a rendes érték számítására vonatkozó módszernek a módosításához vezettek. Amint ugyanis arra a fenti 45. és 46. pont emlékeztetett, az intézmények ezen észrevételek alapján egyeztek bele egyrészt abba, hogy a felperes dömpingkülönbözetét érintő rendes értéket az analóg ország belföldi értékesítései alapján számítsák, és ezen értéket ne számtanilag képezzék, és másrészt ezen észrevételek alapján járultak hozzá ahhoz, hogy e dömpingkülönbözet tekintetében figyelembe vegyék a meg nem feleltethető terméktípusokat, és így rendes értéket határozzanak meg ezekre a terméktípusokra. Következésképpen jogosan feltételezhető, hogy ha a felperesnek a rendelkezésére álltak volna a rendes érték számításai a terméktípusok szintjén, amely számítások, amint az a fenti 207–211. pontban megállapításra került, jelentős nyereséget jelentettek az információk tekintetében, a felperes a lehető legnagyobb mértékben törekedett volna arra, hogy ezt az információt hasznos módon felhasználja a védelemhez való jogainak a gyakorlására.

213 Következésképpen a fenti 207–212. pontban említett valamennyi indok alapján nem zárható ki, hogy abban az esetben, ha a felperes által a rendes érték számításainak a hozzáférhetővé tétele iránt előterjesztett kérelemnek hely adtak volna, az eljárás kimenetele eltérő lehetett volna.

214 Az intézmények által előterjesztett érvek nem tehetik kétségessé ezt a megállapítást. Először is meg kell állapítani, hogy az intézmények nem vehetik alapul a fenti 62. pontban hivatkozott Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet (EU:C:2009:598) 81. pontját annak az alátámasztására, hogy a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az eljárás kimenetele eltérő lett volna abban az esetben, ha a rendes érték számításai a rendelkezésére álltak volna. Bár igaz, hogy a fenti 62. pontban hivatkozott Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet (EU:C:2009:598) ezen 81. pontjában a Bizottság felidézi azt az elvet, amely szerint a fellebbezőnek kell bizonyítania, hogy fennáll annak a lehetősége, hogy az általa kifogásolt eljárásjogi szabálytalanság miatt a közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna, és így a védelemhez való jogai konkrétan érintettek. A Bíróság azonban ugyanezen ítélet 94. pontjában megállapítja ezen elv hatályát, rámutatva arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ezen kötelezettség nem járhat azzal a hatással, hogy a fellebbezőtől megkívánják annak a bizonyítását, hogy a bizottsági határozatnak eltérő lett volna a tartalma, csupán azt, hogy ez az eset nem teljességgel kizárt, mivel az említett szabálytalanság hiányában a fellebbező jobban tudta volna biztosítani a védekezését (lásd: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, fenti 62. pont, EU:C:2009:598, 81–94. pont).

215 E körülmények között annak a megállapításához, hogy az eljárás kimenetele eltérő lehetett volna, ha a felperes számára hozzáférhetővé tették volna a rendes érték számításait, nem követelhető meg a felperestől az, hogy a rendelkezésére álló adatok alapján bizonyítsa, hogy a Bizottság hibát követett el a rendes érték meghatározásakor.

216 Egyrészt ugyanis tekintettel arra, hogy egyébiránt, amint az a fenti 211. pontban megállapításra került, a felperesnek csak meglehetősen általános jellegű ismeretei voltak a Bizottság által alkalmazott módszert illetően, nem zárható ki, hogy bizonyos hibák csak a rendes érték terméktípusonkénti számításának az elemzésekor lettek volna azonosíthatók.

217 Másrészt, amint az a fenti 210. pontban megállapításra került, még ha a felperes ezeket a hibákat képes is lett volna azonosítani az analóg ország gyártójának az adatai alapján, nem tudta volna szükségszerűen azokat ugyanolyan gyorsan azonosítani, ami a rendelkezésére álló határidőre tekintettel meghatározónak bizonyulhatott a védelemhez való jogainak a gyakorlása szempontjából.

218 A jelen ügy körülményei között ezért az intézmények által hivatkozott azon tény, hogy a jelen eljárás keretében a felperes nem tudta bizonyítani a rendes érték számításai tekintetében elkövetett hibák fennállását, mindenesetre nem tekinthető olyan elemnek, amely elegendő azon lehetőség teljes kizárására, hogy az eljárás kimenetele eltérő lehetett volna.

219 Ezenfelül ugyanezen okok miatt nem tekinthető relevánsnak a Tanács által hivatkozott azon tény sem, hogy az érdekelt felek az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdése alapján mindenképpen csupán tíz nappal rendelkeztek arra, hogy a végső tájékoztató dokumentum megküldését követően az észrevételeiket előterjesszék. A fentiekből ugyanis az következik, hogy a jelen ügyben az a kérdés merül fel, hogy azon határidőn belül, amely konkrétan a felperes rendelkezésére állt, és amely egyébiránt rövidebb volt, mint a fent említett határidő, a rendes érték számításaihoz való hozzáférés lehetővé tehette volna-e a felperes számára azt, hogy a védelemhez való jogait megfelelőbb módon gyakorolja, mint ha csak az e számítások alapjául szolgáló adatokhoz fér hozzá.

220 Végezetül annak a kérdésnek a vizsgálata keretében, hogy a Törvényszék által a fenti 193. pontban megállapított jogsértés hiányában az eljárás kimenetele eltérő lehetett volna-e, nem vehető figyelembe a Tanács által hivatkozott azon tény, amely szerint a felperes mindenesetre kellő információval rendelkezett ahhoz, hogy hasznos módon gyakorolja a védelemhez való jogait. Az ilyen elem ugyanis adott esetben csupán arra a kérdésre lehet befolyással, hogy jogsértést követtek-e el. Mindenesetre amint az a fenti 139. pontban megállapításra került, a Bizottság abból a célból, hogy megtagadja a rendes érték számításainak a közlését, kizárólag a mintába felvett többi kínai exportáló gyártóval szembeni egyenlő bánásmód tiszteletben tartásának a szükségességére alapított indokra hivatkozott. E megtagadás tehát nem azon a körülményen alapult, hogy a felperesnek kellő információ állt a rendelkezésére ahhoz, hogy a védelemhez való jogait gyakorolhassa. Ezenfelül, amint az a fenti 208. pontban megállapításra került, általában maguk az intézmények vélik úgy, hogy az információk bizalmassága tiszteletben tartásának a szükségességére is figyelemmel a piaci szereplő dömpingkülönbözetének a meghatározását megalapozó részletes számítások a piaci szereplő érdekeinek a védelme tekintetében hasznos információk, és emiatt azokat szerepeltetni kell az ideiglenes és végső tájékoztató dokumentumban.

221 Mindezek alapján a fentiekből az következik, hogy az első jogalap első kifogása megalapozott, és ezen kifogás alapján e jogalapnak helyt kell adni. Következésképpen a megtámadott rendeletet a felperesre vonatkozó részében meg kell semmisíteni anélkül, hogy szükséges lenne a második, harmadik vagy ötödik jogalap vizsgálata.

A költségekről

222 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

223 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

224 Mivel a jelen esetben a Tanács pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. Egyébiránt a Bizottság mint beavatkozó intézmény maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék megsemmisíti a Kínai Népköztársaságból és Thaiföldről származó menetelt temperöntvény csőszerelvények és illesztések behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről, valamint Indonézia tekintetében az eljárás megszüntetéséről szóló, 2013. május 13-i 430/2013/EU tanácsi végrehajtási rendeletet a Jinan Meide Casting Co. Ltd-re vonatkozó részében.**

2) **A Törvényszék az Európai Unió Tanácsát kötelezi a saját költségein kívül a Jinan Meide Casting Co. Ltd költségeinek a viselésére.**

3) **Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.**

Gratsias Kancheva Wetter

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. június 30-i nyilvános ülésen.

aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 2

A vizsgálati eljárásnak az ideiglenes rendeletet megelőző releváns tényei 2

Ideiglenes rendelet és ideiglenes tájékoztató dokumentum 2

A felperes és a Bizottság közötti, az ideiglenes rendeletet követő levélváltások 5

A felperes és a Bizottság közötti, a végső tájékoztató dokumentumot követő levélváltások 7

A megtámadott rendelet 8

Az eljárás és a felek kérelmei 9

A jogkérdésről 10

A negyedik jogalapról 10

Az első jogalapról 16

Előzetes megfontolások 16

A második kifogásról 19

A harmadik kifogásról 20

Az első kifogásról 22

A költségekről 40